

14de JAARGANG, NR. 254
14 MAART 2016

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

4 JAZZ OP PAPIER

5 JAZZ OP DE PLAAT

Erika Stucky, Zoom Trio, Joost Zoeteman, Amina Figarova, Double Espresso, Judith Nijland e.a.

13 JAZZ OP DE PLANKEN

Ben van den Dungen, Dr Lonnie Smith, Rembrandt Frerichs e.a.

EN VERDER:

18 Fotoshoot (Roos Plaatsman)

19 Jimmy Woods (Tom Beetz)

23 Gouwe Ouwe van Hessel Fluitman

12,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 – 01 03 2016

Pat Metheny. (Foto: John Peden)

Ook Pat Metheny op komend North Sea Jazz Festival

Gitarist Pat Metheny en saxofonist Kamasi Washington zullen zich het komende North Sea Jazz Festival voor een optreden in Rotterdam melden. Dat maakte de festivalorganisatie eind februari bekend. Washington zal samen met het Metropole Orkest en een koor muziek van zijn album 'The Epic' ten gehore brengen. Ook onder anderen organist Dr Lonnie Smith, pianiste Hiromi, het Aaron Diehl Trio, zangeres Cécile McLorin Salvant, Kenny Barron & Dave Holland, Charles Lloyd New Quartet met pianist Jason Moran, en het Steve Lehman Octet hebben hun komst bevestigd. Het festival vindt op 8, 9 en 10 juli plaats in het zalencentrum Ahoy.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

DEBORAH J. CARTER, ROLF DELFOS EN HERMINE DEURLOO MEE MET JAZZEXPEDITIE ZUID-AFRIKA

Zangeres Deborah J. Carter, saxofonist Rolf Delfos en bassist Jasper Somsen nemen in september 2016 deel aan een muzikale handelsmissie naar Zuid-Afrika. Tijdens deze Jazzexpeditie geven ze samen met een aantal andere Nederlandse musici concerten op het Joy of Jazz festival in Johannesburg, op de Universiteit van Pretoria en in een jazzclub in Durban.

Een commissie onder leiding van Cees Schrama en met vertegenwoordigers van Stichting JazzNL, het Joy of Jazz Festival, Buma Cultuur en Sena, selecteerde de deelnemers. Naast de al genoemde drie zijn dit Paul van Kessel (zang en gitaar), Hermine Deurloo (mondharmonica en altsaxofoon), Floriaan Wempe (tenorsaxofoon), Ellister van der Molen (trompet), Efe Erdem (trombone), Christian Pabst (piano), Sebastiaan van Bavel (piano), Guus Bakker (contrabas en basgitaar) en Tuur Moens (drums). Hoornist Morris Kliphuis was ook geselecteerd maar kan door verplichtingen in Nederland niet mee. Hij wordt vervangen door vocaliste Ntjam Rosie.

De expeditieleden bezoeken ook een sociaal muziekproject in de Townships en geven workshops op de conservatoria in Johannesburg. Behalve musici reizen ook organisatoren en vertegenwoordigers van de media, de platenindustrie, rechtenorganisaties en conservatoria mee naar Zuid-Afrika.

Het project 'Jazzexpeditie' is geen eenrichtingsverkeer. In mei 2016 ontvangt het Amersfoort Jazz Festival een delegatie Zuid-Afrikaanse musici. Die spelen 27 mei tijdens de Dutch South African Jazz Night in theater De Lieve Vrouw. Uit Nederland zal onder anderen saxofonist Paul van Kemenade met de Zuid-Afrikaners spelen.

Kapok werkt samen met Ragazze Quartet

Het trio Kapok gaat een muzikaal avontuur aan met een klassiek strijkkwartet (het Ragazze Quartet) en een slagwerkgroep (Slagwerk Den Haag). Tijdens de zomerfestivals en het komende theaterseizoen 2016-2017 treden ze samen op met Terry Riley's 'Sunrise of the Planetary Dream Collector'. Van de productie verschijnt in mei een cd bij Channel Classics.

NIEUWS

Voortbestaan Moers Festival onzeker

Het jazzfestival van Moers (vlak over de Duitse grens bij Venlo) staat op de rand van de afgrond. De editie van vorig jaar sloot met een tekort van 300.000 euro en ook voor dit jaar wordt weer een tekort verwacht. De gemeente wil voor het tekort garant staan, maar heeft daarvoor toestemming nodig van het land Nordrhein-Westfalen. Er is nog overwogen om de editie 2016 te schrappen, maar dat zou meer kosten dan het oplevert. Het festival wankelde in 2012 ook al. De gemeente Moers kortte de subsidie dat jaar met 40%. Dat kon toen nog worden opgevangen door het openluchtfestival naar binnen te verhuizen. De gemeente heeft gezegd het festival ook na 2016 te willen behouden. Het Moers Festival vindt van 13 tot en met 16 mei plaats.

Jeroen de Valk publiceert bundel met vijftien jazzinterviews

Onder de titel 'So Near So Far' is van de hand van journalist Jeroen de Valk een bundel met vijftien jazzinterviews verschenen. Het boek is geïllustreerd door Erna Sanders. Een stoet jazzpersoonlijkheden trekt voorbij. Van Dr. John, die zich schietpartijen herinnert in nachtclubs, tot Helen Merrill, die spreekt over haar vriendschap met Miles Davis. Van Spigle Willcox (1903), die nog levendige herinneringen had aan de oertijd van de jazz, tot de jong overleden pianist Michel Petrucciani. Paul Acket, oprichter van het North Sea Jazz Festival, vertelt hoe James Brown en andere artiesten hem bij herhaling probeerden op te lichten. Zanger Tony Bennett legt uit hoe hij ondanks een cocaïneverslaving een glorieuze comeback maakte. De Valk schreef eerder boeken over onder anderen Chet Baker en John Engels. Dit is zijn zesde boek over jazz.

Meer Jazz Prijs voor Scott Hamilton

Op zondag 5 juni, de laatste dag van het Corendon Meer Jazz Festival (Hoofddorp), ontvangt de Amerikaanse saxofonist Scott Hamilton (61) de Meer Jazz Prijs 2016. De prijs is een met diamantjes ingelegde speld, ontworpen en vervaardigd door juwelier Paul van 't Hulle naar. De prijs is een eerbetoon aan een jazzmusicus die zijn of haar sporen ruimschoots heeft verdiend.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

PLATEN

ESTHER VAN HEES MAAKT DUO-CD MET GITARIST

Esther Van Hees en Mateusz Pulawski. (Persfoto)

Zangeres Esther Van Hees heeft samen met gitarist Mateusz Pulawski, met wie ze sinds 2012 het duo Esther en Mateusz vormt, een cd gemaakt. De plaat heet 'What's Hard To Find' en verschijnt op 1 april. Het album is opgenomen in Parijs.

Van Hees: "We zijn vorig jaar zomer naar een appartementje gegaan en hebben daar drie nachten lang met de ramen open ons eerste album opgenomen. We kozen er bewust voor om de achtergrondgeluiden van de stad ook op te nemen. Af en toe hoor je een auto voorbijkomen of wat gepraat in de verte. Voor ons droeg dit heel erg bij aan de sfeer die we wilden bereiken." Op het album staan zowel eigen nummers als jazzstandards. "We kozen de titel 'What's Hard To Find' omdat het thema van het album de zoektocht naar de liefde is", aldus Van Hees.

PODIA

TINEKE POSTMA MAAKT TOURNEE DOOR NEDERLAND MET HAAR AMERIKAANSE GROEP

Saxofoniste Tineke Postma maakt in de maand april een Nederlandse tournee met haar Amerikaanse groep Sonic Halo. Daarin speelt onder anderen haar voormalige mentor saxofonist Greg Osby. De tournee start 7 april in Nijmegen.

Sonic Halo bestaat naast Postma en Osby uit Florian Weber (p), Linda Oh (b) en Dan Weiss (dr). Tijdens de tournee treden een aantal malen vervangers op in de personen van Marc van Roon (p), Clemens van der Feen (b) en Ziv Ravitz (dr). Sonic Halo was tot nu toe slechts twee keer in Nederland: op het North Sea Jazz Festival in 2014 en een jaar later tijdens de uitreiking van de Buma Boy Edgar Prijs aan Tineke Postma in het Bimhuis, Amsterdam. Postma: "Met Sonic Halo breng ik mijn Amerikaanse verhaal naar Nederland. Deze band bestaat uit de meest innovatieve en gerenommeerde musici uit New York en Europa." De tournee van Sonic Halo eindigt op 23 april in Leiden.

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op YouTube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw pc of laptop te downloaden. Het is mogelijk dat de links niet werken op een tablet of smartphone. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

Winnaar Tom van de Zaal.
(Foto: Danny van der Weck)

Tom van de Zaal wint Dordtse Sena Jazzprijs 2016

Altsaxofonist Tom van de Zaal heeft 6 maart in de Dordtse Jazz Sociëteit (DJS) de Dordtse Sena Jazzprijs 2016 gewonnen. Hij versloeg in de finale de Gentse pianist Dimitri Elegheert en The Amsterdam Composers Group, een formatie onder leiding van pianist Maarten Voortman. De jury bestond deze keer uit Ted Schippers, Nick McQuire en Timothy van der Holst. De bands werden beoordeeld op eigenheid, samenhang en samenspel, solistische kwaliteiten, uitstraling en podiumpresentatie, repertoirekeuze en compositie. Winnaar Van de Zaal kreeg 1.000 euro en een optreden op het Big Rivers Festival 2016. Het jaarlijkse concours vond deze maand voor de 28ste keer plaats en staat open voor jonge musici, studenten en pas afgestudeerde jazzmusici.

Bad Plus-pianist gaat aan New England Conservatory doceren

Pianist Ethan Iverson, lid van de formatie The Bad Plus, gaat lesgeven op het New England Conservatory's Jazz Studies Department in Boston. Hij zal vanaf het collegejaar 2016-2017 verbonden zijn aan het conservatorium. "Teaching is something I've been more and more attracted to recently: It is a natural outgrowth of my blog Do the Math. At NEC I expect to grow personally and artistically alongside the students", aldus Iverson.

DEN HAAG DOET MEE AAN UNESCO JAZZ DAY

Op 30 april en 1 mei 2016 vindt in Den Haag op diverse locaties de eerste editie plaats van The Hague International Jazz Days. Een nieuw festival dat aansluit bij de wereldwijde viering van het door UNESCO georganiseerde International Jazz Day.

Het festival opent in Korzo met een reünie van de eerste complete Big Band uit de Arabische wereld: de Syrian Big Band. Het orkest treedt samen met de Codarts Big Band op. Als gasten zijn saxofoniste Tineke Postma en trombonist Ilja Reijngoud van de partij. Dan is het de beurt aan de Braziliaan Ed Motta (de Nieuwe Kerk). Zangeres Izaline Calister sluit de eerste festivaldag af in het Paard van Troje. Het festival wordt een dag later afgesloten met een optreden van de Big Band van de Jazzschool in de Regentenkamer. Tijdens het festival zijn er ook workshops van saxofonist en componist Rolf Delfos en de Amerikaanse zangeres Rachel Gould.

Gent Jazz Festival viert 15de editie met Gentse bands

Het Gent Jazz Festival bestaat vijftien jaar. Dat wordt op 10 juli gevierd met uitsluitend bands uit eigen stad: Balthazar, Flat Earth Society feat. Mauro Pawlowski, Moondog by Roland en F Friends, en Nordmann. Het festival is gesitueerd op de Bijlokesite. Festivaldirecteur Bertrand Flamang: "Vijftien jaar Gent Jazz Festival betekent vijftien jaar werken en wroeten om topmuzikanten naar Gent te halen. En ook elk jaar opnieuw met veel inzet een festival op poten zetten met honderden vrijwilligers, partners en sponsors. Een festival waar muziek de hoofdrol speelt. Logisch dat we dat willen vieren." Op het festival spelen dit jaar ook trompettist Ibrahim Maalouf en saxofonist Kamasi Washington. Meer namen worden eind maart bekendgemaakt. Het Gent Jazz Festival duurt van 7 tot en met 16 juli 2016.

OVERIG

Uitreiking Edisons Jazz voortaan in Rotterdam

De Edisons Jazz worden voortaan in Rotterdam uitgereikt. De ceremonie rond de jaarlijkse prijzen van de platenindustrie werd de afgelopen acht jaar in Eindhoven georganiseerd. De eerste editie zal plaatsvinden op vrijdag 24 juni tijdens inJazz (voorheen de Jazzdag) in het nieuwe Luxor Theater. Net als in Eindhoven zal het Metropole Orkest een belangrijke rol vervullen. De Edison is de oudste muziekprijs van Nederland (sinds 1960) en wordt toegekend aan uitzonderlijke muziekproducties uitgebracht in het aan de uitreiking voorafgaande jaar.

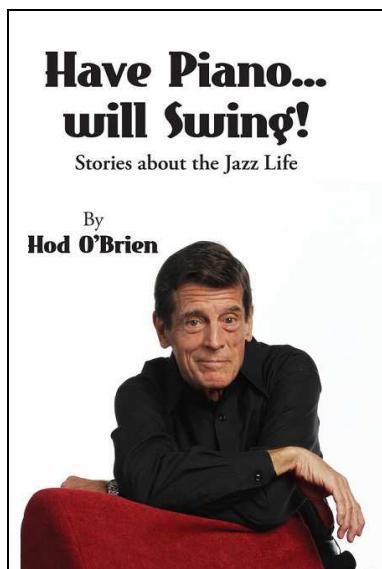
Eerste live-jazzalbum in Immersive Auro-3D Sound van Brussels Jazz Orchestra

Het album 'BJO's Finest – Live!' van het Brussels Jazz Orchestra is opnieuw uitgebracht in Immersive Auro-3D Sound. Het is het eerste live-jazzalbum dat op Pure Audio Blu-Ray met Auro-3D verkrijgbaar is. Het 3D formaat is in staat om de akoestische ambiance van een live-concert met een levensecht geluid te reproduceren. Auro-3D stapt van tweedimensionale surround sound formaten naar echte driedimensionale sound, ook Immersive Sound genoemd. Dit gebeurt door de ontbrekende en finale dimensie in geluid toe te voegen: 'hoogte' (voor en rond de luisteraar). Auro-3D mixen worden uitgebracht op standaard Blu-Ray discs. Een file bevat zowel de 5.1 Surround als Auro9.1 codec. Auro-3D software is geïntegreerd in consumentenelectroonica van onder meer Denon en Marantz.

Stuur ons uw jazznieuws: jazzflits@gmail.com.

JAZZ OP PAPIER

ANEKDOTES VAN PIANIST HOD O'BRIEN

Hod O'Brien.

Have Piano... will Swing!

HodStef Music Charlottesville, VA, 2015

122 pag. : ill

ISBN 978-0-9717270-0-7

Prijs 24.95 dollar

www.hodobrien.com

De nu tachtigjarige Hod O'Brien heeft het afgelopen jaar met 'Have Piano... Will Swing' een autobiografisch geschrift uitgebracht, waarin hij de activiteiten van zijn leven overziet. In een makkelijke stijl vertelt hij over zijn ontwikkeling als pianist. Hij heeft het over 'gigs' en gebeurtenissen, zijn samenwerking met muzikanten, zijn werk in de New Yorkse jazzclubs, zijn langdurige engagements als hotelpianist, reizen naar Europa, Frankrijk en Nederland in het bijzonder en geeft zo een informeel inkijkje in het leven en werken van een jazzmuzikant.

Aan de hand van een enkele foto en zijn herinneringen verhaalt hij over zijn eerste ontmoeting met de piano en hoe hij in de loop van de jaren de muziek inrolt. De concerten tijdens de legendarische zomer-jazzweken in de Music Inn in Lenox, Massachusetts in de jaren vijftig, waar hij toen bij in de buurt woonde, hadden daar een grote invloed op. En uiteraard zijn werk in het Swinging Centre of the World: New York. Hij laat de revue passer hoe hij langzaam de scene in groeide en met de grote namen in de jazz kennismakte en speelde. Verbazingwekkend is het feit dat hij, opgegroeid als beboppianist, zonder veel problemen ook samenspeelde met mensen als saxofonist Steve Lacy en trombonist Roswell Rudd. Hij was ook de pianist bij de ontmoeting tussen trompettist Dizzy Gillespie en saxofonist Ornette Coleman. Tijdens de solo van Ornette hield hij veiligheids-halve zijn handen van het klavier. Zelfs bassist Charles Mingus vroeg hem een keer om in zijn band te komen spelen. Mede omdat Mingus nou niet de meest stabiele persoon in de jazz was, bedankte hij schielijk voor de eer. Hij kon het niet combineren met zijn andere werk...

In de jaren zeventig van de vorige eeuw dreef O'Brien nog een periode een jazzclub, maar door wateroverlast en doordat anderen het geld voor de drankkopen voor 'privédoeleinden gebruiken', ging dat initiatief jammerlijk op de fles. Zo is een hele reeks aan anekdoten uit het jazzleven rond Hod O'Brien in het boek te vinden, daarmee ons een inkijkje gunnend in het reilen en zeilen van een Amerikaans jazzmusicus. Verrassend is dat hij zonder veel problemen zijn jazzcarrière in de jaren zestig op een laag pitje zette om wiskunde te gaan studeren. Tien jaar later nam hij de draad als jazzmusicus weer op. Ook zijn vrouw, Stephanie Nakasian, maakt een switch van secretaresse op Wall Street tot jazz-zangeres. Dat hij nog steeds optreedt, is typisch Amerikaans: pensioen geldt niet. Hier in Nederland geniet O'Brien enige bekendheid door zijn opnamen voor Criss Cross en door enkele cd's op het liefhebberslabel Blue Jack Jazz Records in de serie 'Forgotten Tapes'. Achter in het boek is een complete discografie opgenomen verzorgd door Joop van der Leij. Alsmede een lijst van zijn composities en waar deze te beluisteren zijn.

'Have Piano... will Swing!' is geen autobiografie in de strikte zin van het woord: het is de neerslag van zijn leven, zoals hij zich dat herinnert. Opgeschreven vanuit een geheugen als een ijzeren pot. Het leest alsof je er zelf bij bent.

Hessel Fluitman

OVERZICHT GERECENSEERDE PLATEN EN BOEKEN

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaald boek of een bepaald album? Raadpleeg dan onze **index van besproken boeken en platen**. De index geeft een overzicht van de boeken en platen die in de nummers 69 tot en met heden in Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de auteur c.q. de uitvoerende artiesten. U vindt de index rechtsonder op onze website.

JAZZ OP DE PLAAT

DORAN/STUCKY/STUDER/TACUMA Call Me Helium Double Moon Records

Bezetting:

Erika Stucky (voc, speelgoed-instrumenten), Christy Doran (g), Jamaladeen Tacuma (bg, voc), Fredy Studer (d, perc).

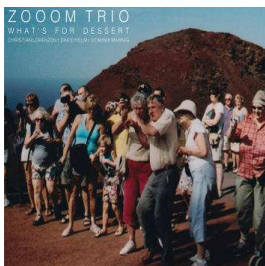
Jimi Hendrix had een fijnzinnig gevoel voor humor – iets dat nog wel eens over het hoofd wordt gezien als we aan de man en zijn muziek denken. In deze Hendrix-tribute, 'Call Me Helium', is humor een sterk ingrediënt, en dat is vooral te danken aan zangeres Erika Stucky. Behalve haar theatraliteit voegt ze ook een lichtheid aan de muziek toe, die daar wel bij vaart. Het mooie van het album is dat de geest van Hendrix er muzikaal in rond waart, maar de melodieën van zijn songs komen slechts mondjesmaat aan de orde. Zo blijft van 'Hey Joe' (overigens geen compositie van de gitaarheld zelf) alleen de bridge over (die nou net weer wél van Hendrix was). Halverwege dit nummer vervangt Stucky overigens Joe door Jude, zodat we ineens in de Beatles-wereld zitten. In de loop van 'Call Me Helium' horen we overigens ook nog flarden van 'Sgt. Pepper' en 'Teach your children' (van Crosby, Stills, Nash & Young) langskomen, ook in een ander melodiepak gestoken. De speelse vrolijkheid gaat overigens wel hand in hand met de opzweepende rockgrooves die ook naar Hendrix in zijn hoogtijdagen wijzen. Het spel van de Iers-Zwitserse gitarist Christy Doran en zijn vaste drumpartner Fredy Studer zijn zowel stijlgetrouw als volstrekt eigen, en het is hoorbaar niet de eerste keer dat ze zich aan het oeuvre van Hendrix wagen. Basbeest Jamaladeen Tacuma zorgt voor de messcherpe en soms funky lijnen die het geheel nog een tandje verder zetten.

Herman te Loo

Zie het viertal live in actie:

<https://youtu.be/ISZnF5VYIHc>

ZOOM TRIO What's For Dessert? Leo Records

Bezetting:

Christian Lorenzen (el-p, synth), David Helm (b), Dominik Mahnig (d).

De klank van de elektrische Wurlitzer-piano zal bij menigeen associaties oproepen met jazzrock uit de jaren zeventig. Het instrument is aan een opleving bezig, en pianist Michiel Braam toonde met zijn Wurlit Trio (later hernoemd tot eBraam) al eens aan dat je er ook heel andere muziek mee kunt maken.

‘ Ze ontregelen met een frisse aanpak en humor ’

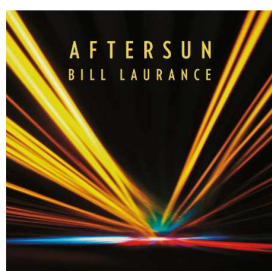
Het Duits-Zwitserse Zoom Trio (ja, met drie O's) stelt de klank van de Wurlitzer ook centraal. Maar om nou te zeggen dat de groep jazzrock speelt? Amper. Er zijn momenten in het lange openingsstuk, 'Trial & Error' (leuke woordspelige titel, overigens) waar je even moet denken aan de ruigste momenten uit de elektrische periode van Miles Davis of de live-concerten van Association PC, maar daar houdt het wel mee op. Soms zijn er aanstekelijke grooves te horen op hun debuutalbum, 'What's For Dessert?', en de plaat eindigt met een nummer dat ook als pop-song door het leven zou kunnen: 'Jim Velvet'. Maar in de tussentijd zijn toetsenman Christian Lorenzen (die ook nog analoge synthesizer speelt), bassist David Helm en drummer Dominik Mahnig vooral bezig om te ontregelen en gebaande paden te ontwijken. Dat doen ze met een frisse aanpak en een lichtvoetig gevoel voor humor, dat ook blijkt uit de titels van hun stukken, die deels gecomponeerd, maar grotendeels geïmproviseerd zijn. Wat te denken van 'Wasting your time in the underwear department'?

Herman te Loo

Op de site van de groep staat audio- en videomateriaal:

<http://zoom-trio.de/>

BILL LAURANCE
Aftersun
 Ground Up/Universal

Bezetting:

Bill Laurance (keyb),
 Michael League (b),
 Robert 'Sput' Searight
 (d, perc, Moog Bass, Hammond Organ),
 Weedie Braimah (perc).

Bekijk hier een video over de cd:
<http://bit.ly/222cqSZ>

TEAM HARMONY
Two Souls, One Breath
 Harmony Music
 (www.teamharmony.nl)

Bezetting:

Tim Welvaars (hca),
 Naomi Adriaansz (ts)
 + Eddie Conard (perc),
 Phaedra Kwant (b, bg),
 Ed Verhoeff (g),
 Karel Boehlee (Fender Rhodes),
 Mark Milan (p),
 Sandra Booker (voc).

JAZZ OP DE PLAAT

Bill Laurance, medeoprichter van Snarky Puppy, is al weer toe aan zijn derde album. Waar de eerste twee ('Swift' en 'Flint') nog eens in een filmisch tapijt bleven steken, is dat op 'Aftersun' wel anders. De strijkers en blazers zijn ingeruild voor percussie en de ritmesectie bestaat verder wederom uit de 'Puppy Heads' Michael League (bas) en Robert Searight (slagwerk). Het openingsnummer 'SOTI' knalt er meteen goed in en heeft een Snarky-achtige ritmiek met een fijne Moog-solo als bonus. Meteen na dit elektronische geweld komt het akoestische 'The pines', waar de pianisten Ahmad Jamal en Robert Glasper over de schouders van Laurance meekijken. Hier en elders op de cd horen we dat League ook uiterst bedreven op de contrabas is. Iets wat we tijdens het optreden van Snarky Puppy in Het Paard van Troje (Den Haag) afgelopen oktober al hebben kunnen aanschouwen. Hier speelden ze de muziek van 'Aftersun' voor het eerst live, wat mijn hunkering naar dit schijfje alleen maar heeft doen toenemen. Via een percussiegedreven 'Time to run' wordt de romantische kant van Bill Laurence ontplooid in 'Madeleine'. Heerlijke beat met een schitterende melodie om lekker bij weg te dromen. De bassolo van Michael League is wat aan de verscholen kant, maar niet minder goed gespeeld. Helaas moet er ook een kritische kanttekening bij dit album worden geplaatst. Nummers als 'Bullet' en 'First light' zijn te elektronisch voor mijn smaak en misstaan in dit anderszins goed uitgebalanceerde album. De afsluiter met zijn 'catchy' reggaeritme laat goed horen wat Bill Laurance in zijn muzikale mars heeft. Zijn nummers bij Snarky Puppy worden vaak overschaduwed door de bijdrage van zijn bandgenoten. Gelukkig weerhoudt het hem er niet van vast te houden aan zijn eigen koers. Een koers die we na het beluisteren van 'Aftersun' alleen maar kunnen toejuichen.

Reinier van Bevervoorde

Ruim een jaar geleden liepen ze elkaar letterlijk tegen het lijf, Tim Welvaars en Naomi Adriaansz. De mondharmonicaspeler en tenorsaxofoniste bleken het muzikaal goed met elkaar te kunnen vinden en zo ontstond Team Harmony. Samen met een keur aan jazzers nam het tweetal de vrolijk swingende cd 'Two Souls, One Breath' op. De heldere klanken van het mondorgel en de donkere sound van de sax passen wonderwel bij elkaar als Welvaars en Adriaansz unisono thema's spelen.

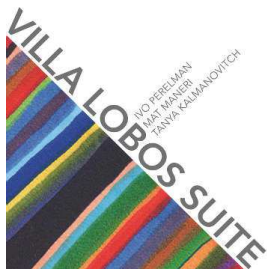
Met Eddie Conard op percussie, Phaedra Kwant op bas, Ed Verhoeff op gitaar, Karel Boehlee op Fender Rhodes, Mark Milan op piano en vocaliste Sandra Booker namen Welvaars en Adriaansz in verschillende samenstellingen tien titels op. Klassiekers als 'Now's the time', 'I got rhythm', 'What a difference a day makes', 'Take 5' en 'There's no greater love' en enkele eigen stukken, die beslist niet uit de toon vallen.

De benadering van de nummers is er één zonder risico's. Welvaars, de eerste leerling van Toots Thielemans, demonstreert waarom Stevie Wonder hem een 'genie op de mondharmonica' noemde en bewijst eer aan zijn leermeester. Adriaansz, volgens de Amerikaanse saxofonist en fluitist T.K Blue 'een uitzonderlijke muzikant van het hoogste niveau', blaast er met hoorbaar plezier op los zonder zich te verliezen in nodeloze acrobatiek. De soepele jazz van Team Harmony is degelijk vakwerk, maar blijft binnen de gebaande banen.

Hans Invernizzi

Neem een voorproefje op de cd: <http://bit.ly/1U4PWDz>

**IVO PERELMAN/MAT
MANERI/TANYA KALMANOVITCH**
Villa-Lobos Suite
Leo Records

Bezetting:

Ivo Perelman (ts),
Mat Maneri, Tanya Kalmanovitch (av).

JAZZ OP DE PLAAT

Veel albums van saxofonist Ivo Perelman hangen van toevalligheden aan elkaar. Ook daaruit blijkt zijn aangeboren gevoel voor improvisatie: het gebruikmaken van de mogelijkheden die het moment je biedt. Voor de opname van de cd 'Two Men Walking' (2014) met altviolist Mat Maneri moest de laatste een instrument lenen, omdat zijn eigen altviool in reparatie was. Zijn Canadese collega Tanya Kalmanovitch was zo vriendelijk om daarin te voorzien, zodat de plaat kon worden opgenomen. Perelman was wel nieuwsgierig naar de weldoener die de opname mogelijk had gemaakt, en ontdekte dat zij ook improviseerde. Zo ontstond het idee voor deze sessie, met twee altviolen en een tenorsaxofoon. De ongebruikelijke combinatie klinkt verrassend logisch, want de saxofonist kan zijn toeter als een strijkinstrument laten klinken. In de laagte wordt het met zijn vibrato en timbre een cello, in de hoogte soms zelfs een viool. Op momenten in deze tiendelige 'suite' klinkt het trio ook daadwerkelijk als een strijktrio, of zelfs een strijkkwartet. Met de Braziliaanse componist Heitor Villa-Lobos heeft de muziek op het eerste gehoor weinig te maken. Perelman bepaalt altijd na afloop van zijn vrije improvisaties de 'thematische' inhoud. Hij hoorde ditmaal in de strijkers (en zijn eigen bijdragen) een weelderigheid die hem deed denken aan de muziek van zijn beroemde landgenoot, van wie hij in zijn jeugd veel muziek had gespeeld. Dat een eerbetoon aan Brazilië's grootste toondichter op zijn plaats was, stond buiten kijf.

Herman te Loo

Maak hier kennis met Ivo Perelman:

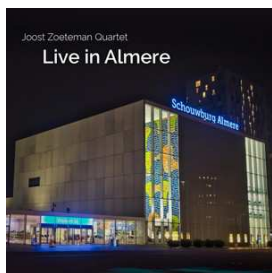
<https://www.youtube.com/watch?v=5a8l6H7c1pM>

JOOST ZOETEMAN QUARTET

Live In Almere

Eigen beheer

(www.joostzoeteman.com)

Bezetting:

Joost Zoeteman (el-g),
Hans Kwakkernaat (p),
Bas Rietmeijer (b),
Wim de Vries (d).

Django Reinhardt en Barney Kessel zijn de helden van de jonge gitarist Joost Zoeteman en dat wil hij weten. Voor Zoeteman heeft de tijd stilgestaan. Bij de bebop houdt het voor deze begenadigde muzikant op. Op zijn cd 'Live In Almere', opgenomen in de plaatselijke schouwburg met Hans Kwakkernaat op piano, Bas Rietmeijer op contrabas en Wim de Vries op drums, staan alleen klassiekers: 'Yardbird Suite', 'Triste', 'April in Paris', 'Godchild', 'Corcovado', 'C Jam Blues', 'Nuages' en 'Cotton Tail'. Joost Zoeteman heeft inmiddels de losse touch te pakken die we kennen van talentvolle gitaristen die 'kilometers' hebben gemaakt. Na een studieperiode aan het Conservatorium van Arnhem volgde hij in New York lessen bij Peter Leitch en Roni Ben-Hur. Later toerde hij onder meer door India en Vietnam. Zoeteman stond al eens op North Sea en maakte een tournee met de Franse zigeunermuzikant Tchavolo Schmitt met wie hij vorig jaar het hoofdoptreden verzorgde bij het World Gypsy Festival in Praag.

Het sfeertje van de nieuwe cd? Leidseplein, jaren vijftig. Het kwartet laat beschaafd, welluidend en zeer professioneel spel horen, maar neemt risico noch omweg. En waarom zou het ook. Wie Bach of Beethoven vertolkt, mengt er ook geen hedendaagse klanken doorheen. Zoeteman en zijn begeleiders bewijzen eer aan Jobim, Reinhardt en grote namen uit de swingtijd en de bopperperiode. Joost Zoeteman is echter geen na-aper. Hij geeft aan de stukken een eigen draai. Af en toe hoor je een voorliefde voor de blues, maar de gypsyjazz voert in frasering en timing de boventoon.

Hans Invernizzi

Proef hier van het album van Joost Zoeteman:

<https://www.youtube.com/watch?v=VibvPgjeXE8>

AMINA FIGAROVA**Blue Whispers**

In + Out Records

Bezetting:

Amina Figarova (p),
 Bart Platteau (fl),
 Alex Pope Norris of Ernie Hammes (tp),
 Marc Mommaas of Wayne Escoffery (ts),
 Luques Curtis of Yasushi Nakamura (b),
 Jason Brown (d),
 Anthony Wilson (g),
 Sarah Elisabeth Charles (vcl),
 Salhiya en Shamiyl Bilal Tumba (tekst).

Beluister hier de titeltrack:

<http://bit.ly/1Lam8mj>

JUDITH NIJLAND**A Jazz Tribute To ABBA**

Eigen beheer

(www.judithnijland.com)

Bezetting:

Judith Nijland (v),
 Danny van Kessel (p, Fender Rhodes),
 Pieter Althuis (b, bg),
 Arie den Boer (d, perc)
 + Yuri Honing (ts), Teus Nobel (flügelhorn),
 Harm van Sleen (pedal steel gitaar),
 Myrthe van Weetering (v).

Judith Nijland licht haar cd toe:

<http://bit.ly/1nrAbse>

JAZZ OP DE PLAAT

Azerbeidzjan, Nederland of New York, voor Amina Figarova maakt het weinig uit. Zij woont nu in Brooklyn, New York en 'Blue Whispers' is haar tweede cd uit de Big Apple. Figarova heeft zich inmiddels bewezen als pianiste en componiste van de hoogste klasse. 'Blue Whispers' bevestigt haar klasse. De tien composities en de arrangementen zijn zonder uitzondering uitstekend. Haar pianospel is helder en logisch; haar toucher duidelijk klassiek geschoold, fris en doorzichtig. In de langzame en medium tempi ligt haar grootste kracht. Haar echtgenoot Bart Platteau soleert spaarzaam, maar zijn fluit geeft de groep een bijzonder geluid. Dit is haar Amerikaanse band, met uitstekende blazers en puik ritmesectie, maar ook dat maakt weinig verschil met haar Nederlandse band. Het is namelijk Figarova die uiteindelijk bepaalt hoe de groep klinkt en het meest belangrijk is de solide swing die van begin tot eind de basis vormt van deze muziek. De cd is daardoor een feest om te beluisteren en bevat twee bijzondere nummers. Op 'Hewa' horen we de prachtig zingende Sarah Elisabeth Charles die in Swahili de oneindige lucht bezingt, maar het is Figarova zelf die met een bloedstollend mooie pianosolo de show steelt. 'Hear my voice' is een ander verhaal. Het is geschreven nadat zij de achtjarige Salhiya haar angst voor geweld had horen vertellen. Velen zullen dit nummer waarin dit meisje zelf haar zorgen en angsten uitsprekt het meest indrukwekkende van de cd vinden. Voor mij schuurt dit vervaarlijk dicht tegen de rand van emo-jazz, juist door het gelach aan het einde (ja, ze hebben zo hun zorgen maar het blijven toch echt kinderen!), maar ook dit nummer wordt uiteindelijk gered door de buitengewone mooie en indringende muziek die Figarova heeft geschreven.

Tom Beetz

De muziek van ABBA is de sound van Judith Nijlands jeugd. De 45-jarige jazz-zangeres kwam op het stoutmoedige idee twaalf hits van het Zweedse kwartet te verjazzen. Een riskante onderneming, want iedereen kent de nummers in de iconische originele uitvoeringen. Dat 'Jazz Tribute To ABBA' als album steengoed is geworden, komt door de zorgvuldige, professionele en creatieve manier waarop Nijland en haar band de nummers hebben gearrangeerd.

Naast haar vaste mannen toetsenist Danny van Kessel, bassist Pieter Althuis en slagwerker Arie den Boer nodigde Judith tenorist Yuri Honing, trompettist Teus Nobel, pedal-steelgitarist Harm van Sleen en violiste Myrthe van Weetering voor een gastrol. Zij kruiden enkele in de basisopstelling toch al lekker klinkende stukken met hun solo's. Maar de elegante alt van Nijland voert de boventoon. ABBA-liedjes moeten het hebben van de direct herkenbare melodieën en daar komt Nijland niet aan. Ze paste alleen hier en daar teksten een beetje aan. De jazz zit hem in het durven swingen of een latinritme gebruiken bij nummers die oorspronkelijk totaal anders klonken. 'I have a dream', 'Gimme! gimme! gimme!' en 'Dancing queen' kregen in de versie van Nijland een samba-feel. Up tempo songfestivalnummer 'Waterloo' is getransformeerd tot een jazzballad. 'Voulez-vous' zingt Judith Nijland als blues in een puntgave Franse vertaling. Het wonderlijke is dat je bij beluistering van de plaat vergeet hoe Agnetha en Anni-Frid de songs zongen en geen moment de, vaak bombastische, arrangementen van Benny en Björn mist.

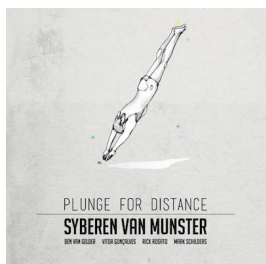
Hans Invernizzi

SYBEREN VAN MUNSTER Plunge For Distance

Eigen beheer

(www.syberenvanmunster.com)

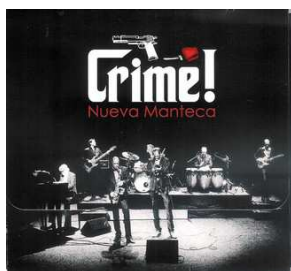
Bezetting:

Syberen van Munster (g),
Ben van Gelder (as),
Vitor Gonçalves (acc, Wurlitzer),
Rick Rosato (b),
Mark Schilders (d).

NUEVA MANTECA

Crime!

JWA Records

Bezetting:

Jan Laurens Hartong (p),
Ed Verhoeff (g),
Ben van den Dungen (ss, ts),
Ilja Reijngoud (tb),
Jeroen Vierdag (b),
Nils Fisher (perc),
Lucas van Merwijk (d).

JAZZ OP DE PLAAT

'Plunge For Distance' was een zwemnummer bij de Olympische spelen van 1904. Sporters moesten na een duik zolang mogelijk onder water doorzwemmen. Wie het langst zijn adem kon inhouden, won. Omdat de toeschouwers er niets aan vonden, werd het nummer geschrapt. De titel van zijn debuut-cd refereert aan angst voor water van de Amsterdamse gitarist Syberen van Munster. Als kind zat hij bij zwemlessen vooral aan de kant. Als muzikant heeft hij nu wel de sprong in het diepe gewaagd.

‘Aantrekkelijk visitekaartje van talentvol gitarist’

Omdat hij sinds 2009 in New York woont en werkt, nam Van Munster zijn eersteling in Amerika op. In de bezetting treffen we die andere Amerika-ganger, Ben van Gelder, op altsax. Zeer bepalend voor het groepsgeluid is verder de relaxte accordeonist en Wurlitzer-bespeler Vitor Gonçalves, die ook lid is van de band van de Braziliaanse componist en multi-instrumentalist Hermeto Pascoal. Dankzij Gonçalves kreeg 'Plunge For Distance' een rijke, internationale latin-sound.

Van Munster heeft zich in The Big Apple snel ontwikkeld dankzij tal van gigs in gelegenheden als de Smoke Jazz Club, The Blue Note, Rockwood Music Hall en het walhalla van de jazzgitar, the Bar Next Door. Acht van de negen titels op de plaat zijn smaakvolle composities van Syberen van Munster zelf. De talentvolle gitarist geeft er een aantrekkelijk visitekaartje mee af. Soms klinkt het combo heel intiem; een ander moment denk je een groot orkest te horen. Alle stukken blinken uit door hecht en harmonieus samenspel.

Hans Invernizzi

Bekijk het titelnummer live: <http://bit.ly/1U7R8a7>

Dat misdaad een grote aantrekkingskracht heeft is een open deur. We hebben daar natuurlijk niets mee te maken, maar we kijken er wel graag naar. Geen film of tv-serie zo populair of het gaat om misdaad. Uiteraard wordt ook de beste muziek geschreven voor de misdaad, door Nino Rota, Ennio Morricone, Dave Grusin en anderen. Jan Laurens Hartong heeft dat goed begrepen en schrijft dan ook op het cd-hoesje dat hij 'makes you an offer you can't refuse!'. Maffia en Cuba is ook al zo'n klassieke combinatie en dan is één plus één twee. Voor Nueva Manteca, al sinds 1983 actief en uitgegroeid tot een van de beste latin-jazzbands ter wereld en in elk geval een van de hardst swingende, is het des te opmerkelijker dat pas nu deze optelsom is gemaakt. Zoals het hoort opent de cd met het thema van 'The godfather' en ook de thema's van poldercrime ('Baantjer' van Jurre Haanstra) en Duitse crimi's ('Tatort' van Klaus Doldinger) komen aan bod. Alles bij elkaar wordt hier op kosten van de misdaad pittige salsa opgediend, met ritmische uitstapjes naar de cha cha, son montuno en rumba, alles in perfect dansspoor gehouden door Fisher en Van Merwijk. De meeste thema's staan al in ons collectieve geheugen gegrift, maar de uitvoering van Nueva Manteca maakt ze fris en verrassend. Kortom, een heerlijke cd om te draaien en met een paar foute vriendjes over de perfecte kraak te filosoferen, of gewoon om op te dansen.

Tom Beetz

Bekijk hier de officiële promo: <http://bit.ly/1M35JuK>

JENS DÜPPE
Anima
Double Moon

Bezetting:

Frederik Köster (tp),
 Lar Duppler (p),
 Christian Ramond (b),
 Jens Düppe (d).

THE PREACHER MEN
Preaching Out Loud
Eigen beheer
www.preachermen.nl

Bezetting:

Efraim Trujillo (saxen),
 Rob Mostert (Hammond),
 Chris Strik (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Soms krijg ik cd's waarvan ik denk: wat moet ik hier nou mee. Vlees noch vis. Nietszeggende uitgebluste, Europese jazz. Bij 'Anima' van de Duitse drummer Jens Düppe is dat zeker niet zo. Hij stijgt boven het gemiddelde, grijze niveau uit. Düppe draait al een tijd mee. In 2006 kon je hem in Nederland tegenkomen bij de Duits-Nederlandse grote groep Interzone van Jean Paul Steeghs, en in 2012 speelde hij bij de Mike del Ferro-Frank Vaganee groep, een Nederlands-Belgisch kwartet. Düppe manifesteerde zich ook in groepen die een mix maakten van jazz en eigentijdse serieuze westerse muziek, en hij werkte bij orkestleider Maria Schneider.

'Anima' is zijn eerste cd onder eigen naam. Het is hedendaagse jazz. De musici werden voor dit project bij elkaar gezocht en naar een opnamestudio in Sardinië gebracht. Daar zetten ze gezamenlijk de stukken op. Eigenlijk is 'Anima' dus een groepsproduct. De werkwijze betaalt zich uit in avontuur. Vooral trompettist Frederik Köster, die het minst bekend was met de muziek die Düppe voor ogen stond, blinkt uit in lef. Zijn trompet is uiteraard het solo- en melodie-instrument van de groep, maar hij is ook deel van het geheel. Ook de anderen tonen inzet. De muziek grijpt je in de loop van het uurtje speeltijd. Deels door onverstaanbaar doorlopende motiefjes van gespatieerde nootjes, maar ook door eigenzinnige improvisaties, die onafwendbaar doorgaan. Zoals in 'Das Puzzle'. Avontuur zoals het in jazz hoort.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over de cd: <http://bit.ly/1ToNNT0>

Rob Mostert is al vele jaren een held op zijn Hammond-orgel, model B3. Sinds kort speelt hij samen met saxofonist Efraim Trujillo en slagwerker Chris Strik in The Preacher Men, waarin niet alleen de vette sound van de Hammond volledig tot zijn recht komt. Saxvirtuoos Trujillo (The Ploctrones) schittert met robuust 'in your face'-spel in de kleine bezetting. Strik (Amina Figarova), die net als Trujillo deel uitmaakt van de grote Rob Mostert Hammond Group, begeleidt de solisten strak groovend en swingend, zonder opsmuk maar ongelooflijk krachtig stuwend.

De eerste cd van het trio, 'Preaching Out Loud', had zomaar een release van Verve of Blue Note kunnen zijn. Het drietal neemt de luisteraar mee terug naar de tijd van rokerige jazzclubs in Chicago en New York waar in de jaren vijftig en zestig legendarische Hammond-trio's met hardbop- en souljazzgrootheden als Jimmy Smith, Jimmy McGriff, Lou Donaldson en Stanley Turrentine de dienst uitmaakten. Het nieuwe Hammond-trio klinkt alles behalve gedateerd. Dat komt omdat de muziek tijdloos is geworden.

Het werk van The Preacher Men zal oudere én jongere generaties aanspreken omdat het vitaal en opwindend is. De 'predikers' maakten een lijstje van favoriete covers ('Loveman', 'The show has begun', 'I want a little girl') en voegden daar sterke eigen stukken aan toe. Knappe jongen of meid die stil kan blijven zitten als Rob, Efraim en Chris 'in the house' zijn. De passie en energie die gevangen zijn in de acht titels op de cd, zal in een live setting nog vele malen groter zijn dan op de plaat - en elk publiek in vervoering brengen.

Hans Invernizzi

The Preacher Men live: <http://bit.ly/1pcMSZy>

LES AMANTS DE JULIETTE
S'Électrolysent
Quoi De Neuf Docteur

Bezetting:

Serge Adam (t, elektronica),
 Benoît Delbecq (p, keyb, samplers),
 Philippe Foch (tabla, elektronica),

DOUBLE ESPRESSO
Roaring Twenties Express
Eigen beheer

Bezetting:

Babette Jane, Floortje Smehuijzen (as),
 Annette de Greeuw, Loes Rusch (bar.s)

Double Espresso live:
<http://bit.ly/1R0dRgI>

JAZZ OP DE PLAAT

Het klinkt als de titel van een Franse film, Les Amants de Juliette. En in zekere zin klopt dat ook wel. Het trio van trompettist Serge Adam, toetsenspeler Benoît Delbecq en slagwerker Philippe Foch maakt zeer beeldende muziek. Ingebed in smaakvolle elektronica horen we de trompet van Adam met de Harmon-demper in de richting van Miles Davis wijzen. Maar er is meer, zoals de prepared piano van Delbecq, zijn unique selling point – al speelt hij bij Les Amants de Juliette voornamelijk elektronische toetsen. De tabla van Foch geeft helemaal een eigen draai aan het geheel. Wereldmuziek is nooit ver, en we horen verwijzingen naar gamelan ('Maps') en Arabische muziek (de traditional 'Ashan'). Kortom: er zijn voldoende bekende aanknopingspunten op 'S'Électrolysent', maar de cd speelt zich in een geheel eigen klankwereld af.

Herman te Loo

Luister hier naar muziek van Les Amants de Juliette
<http://www.quoideneufdocteur.fr/lesamants4.htm>

Vier getalenteerde vrouwen, actief in uiteenlopende projecten in de sfeer van bigbands, theater, jazz, Latin en pop, vormen sinds 12,5 jaar een uniek saxofoonkwartet, in een uitzonderlijke bezetting van twee alt- en twee baritonsaxofoons. Een kwartet met een uitzonderlijk geluid. Het repertoire varieert van vroege swing en Calypso tot Afrikaanse beats en hedendaagse jazz-composities. Double Espresso maakte haar derde cd, met daarop haar grootste passie: de 'roaring twenties' en 'swingin' thirties', de begintijd van de jazz.

De jazz die honderd jaar geleden werd gemaakt, was muziek die een sociaal-economische rol vervulde. Maatschappelijke voortgang viel samen met mechanisatie en commercie, op steeds grotere schaal. Burgerrechten en democratie wonnen terrein en de amusementsindustrie kwam tot bloei. De slavernij was al enige tijd afgeschaft en de eveneens bevrijde ritmische Afrikaanse muziek, kreeg een onstuitbare en dominante invloed op de populaire muziek in Noord- en Zuid-Amerika. Doordat radio en grammofoonplaten gemeengoed werden, kon de nieuwe muziek zich sneller verspreiden en bereikte een ongekend groot publiek. Jazz werd hitgevoelig en in steeds bredere kring gewaardeerd. Door introductie van de geluidsfilm werd jazz zichtbaar en gaandeweg salonfähig. 'Oude' jazz is dus allerminst oubollig. Bij het ontstaan was het hip en kon het leiden tot schandaal.

Luisterend met de oren van nu, stamt de muziek op 'Roaring Twenties Express' uit een voor velen vervaagde episode; traditionele jazz die flink is opgefrist en een stevige oppepper heeft gekregen. Double espresso bereidde een smaakvolle mix van heden en verleden, en geeft daarmee in grove schetsen een nauwgezet beeld van een tijdperk. Met een vol en puntig geluid, bespelen de musiciennes hun instrumenten met de technische beheersing van nu. Klassieke nummers zijn gevat in smaakvolle arrangementen, met afwisselend een volle of subtiele harmonische kleuring die sterk op het gemoed inspeelt. Rake fraseringen benadrukken de verhalende lijnen, die in de meeste stukken een leidende rol hebben.

Double Espresso is een goed geoliede machine en 'Roaring Twenties Express' een reis door de tijd. Swing en dans wordt afgewisseld met weemoed. Muziek met een verhaal, dat, 'In a sentimental mood', rijke associaties oproept.

Roland Huguenin

SINAS
Dutch Wave
Sinas Records

Bezetting:

Wouter Schueler (ts, bars, kl, bkl),
 Maarten Helsloot (keyb, synth),
 Bas Bouma (d, perc).

JAZZ OP DE PLAAT

De compacte triobezetting van Sinas, zoals die op 'Sinus Petite' te horen was, is blijkbaar de standaard geworden, want op 'Dutch Wave' horen we naast bandleider Wouter Schueler (rieten) opnieuw toetsenman Maarten Helsloot en drummer Bas Bouma. De muziek pikt de draad op waar die na de vorige release was blijven liggen. En dat betekent een uiterst dansbaar mengsel van Balkanbeats, dance, Latin en een vleugje jazz. Ik zeg met opzet 'vleugje', want het jazzgehalte van Sinas lijkt langzamerhand toch steeds kleiner te worden. De solo's van Schueler getuigen nog wel van melodieuze fantasie (zoals de klezmerachtige klarinetimprovisatie in 'Psilocumbia tampelandia' of de ronkende baritonsax in het titelstuk), maar de totale indruk van 'Dutch Wave' is voor de pure jazzliefhebber misschien toch wat te plat. De ritmiek is nog meer op de dansvloer gericht en daardoor wat rechter en mechanischer dan we van eerdere platen gewend waren. Maar daar staat tegenover dat de Amsterdammers een flink feestje kunnen bouwen en ze vast een veel jonger publiek zullen aanspreken dan de gemiddelde jazzact. U kunt het zelf beoordelen aan de hand van de video van 'Chica cicada' die op de site van de band staat:

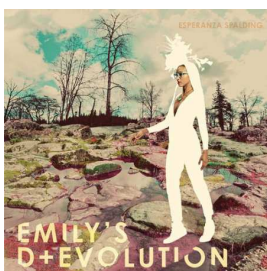
<http://www.sinasmusic.com/SinasPetite/VIDEO.html>

Herman te Loo

OVERZICHT GERECENSEERDE PLATEN EN BOEKEN

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaald boek of een bepaald album? Raadpleeg dan onze **index van besproken boeken en platen**. De index geeft een overzicht van de boeken en platen die in de nummers 69 tot en met heden in Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de auteur c.q. de uitvoerende artiesten. U vindt de index rechtsonder op onze website. Als u de overzichten nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://www.jazzflits.nl>. De nummers 69 (januari 2007) en verder zijn op de Jazzflits-website in het archief te vinden.

ESPERANZA SPALDING
Emily's D+Evolution
Concord

Bezetting (o.a.):

Esperanza Spalding (bg, b, voc),
 Mathew Stevens (g),
 Justin Tyson, Karriem Riggins (d).

Esperanza Spalding heeft de afgelopen jaren een stormachtige carrière doorlopen. Ze begon als sensationeel en begenadigd bassiste. In de loop van de jaren bekwaamde ze zich in jazz, modern klassiek, pop en rock, en leerde ze componeren, arrangeren, produceren en programmeren. Nu maakt ze universele muziek. En wel ongekend weelderig. Haar muziek laat zich direct herkennen als van háár. Of je het nou waardeert of niet, Spalding's muziek pakt je bij de kladden en laat je niet meer los.

‘ **Onconventionele muziek die je niet meer loslaat** ’

Het is onconventionele muziek, waarop niet meer het etiket jazz geplakt kan worden, noch pop of klassiek, maar alleen 'muziek'. De vergelijking dringt zich op met Miles Davis. Ook hij veranderde zijn muziek voortdurend. Het lijkt echter wel of het Esperanza Spalding allemaal aanwaait in plaats van dat ze er hard voor moet werken en studeren. Met haar vorige cd's, 'Chamber Music Society' en 'Radio Music Society' zocht ze het in de klasieke hoek respectievelijk bij de eigentijdse pop. Op 'Emily's D + Evolution' heeft ze haar eigen stiel voorlopig gevonden. Het zal mij benieuwen of ze ooit terugkeert naar haar jazzroots.

Hessel Fluitman

Esperanza Spalding anno nu:

<https://www.youtube.com/watch?v=qyg7XC3YU00>

JAZZ OP DE PLANKEN

CÉCILE MCLORIN SALVANT

Datum en plaats:

8 maart 2016,
met Renee Rosnes (p),
Rodney Whitaker (b),
LantarenVenster, R'dam;

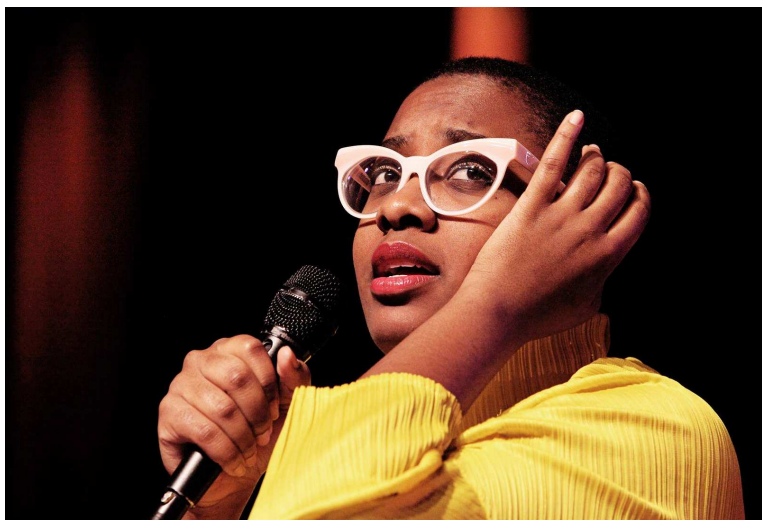
2 maart 2016,
met het Metropole Orkest,
MCO, Hilversum.

'Look at me!' Ze is nu 26 jaar oud en won een maand geleden de Grammy Best Vocal Jazz Album 2016. Een hoge waardering voor haar derde album 'For One To Love'. De bekroning voor de inventieve, speelse en gepassioneerde manier waarop ze muziek maakt.

Op haar achttiende verhuisde McLorin Savant van Miami naar Aix-en-Provence, om daar naast klassieke muziek, ook politicologie en rechten te gaan studeren. Daar ontmoet ze saxofonist Jean-François Bonnel, die haar op het spoor zet van de jazz-zang en improvisatie, en haar langs de wortels van de jazz coacht. Jazz wordt haar passie en Cécile kiest een andere studie. Korte tijd later toert ze met het kwintet van Bonnel door Europa. In 2010 komt ze met haar debuutalbum 'Cécile' en wint ze de Thelonious Monk Jazz Vocal Competition. In 2013 verschijnt haar tweede album 'WomanChild' waarvoor ze werd genomineerd voor de Grammy Best Vocal Jazz Album. Met 'For One To Love' veroverd Cécile McLorin Savant de wereld.

Haar debuut in Nederland maakt ze in 2014 op het North Sea Jazz Festival. Daar maakte ze een verpletterende indruk. Haar optreden tartte het voorstellingsvermogen van publiek en pers. Nu was Cécile McLorin Salvant voor het eerst terug in Nederland. Op 1 en 2 maart gaf ze concerten met het Metropole Orkest in Amsterdam en Hilversum. Op 8 maart trad ze op in LantarenVenster, waar ze werd begeleid door pianiste Renee Rosnes en bassist Rodney Whitaker. Een select publiek kon opnieuw genieten van een zangeres met een uniek talent. Een zangeres die een betovering teweegbrengt, zodra ze de eerste woorden van een liedje zingt. McLorin Salvant heeft de gave om aan elk woord een muzikale lading te geven.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Cécile McLorin Salvant 2 maart in Hilversum.
(Foto: Joke Schot)

Cécile McLorin Salvant 8 maart in Rotterdam.
(Foto: Joke Schot)

Cécile McLorin Salvant met het Metropole Orkest.
(Foto: Joke Schot)

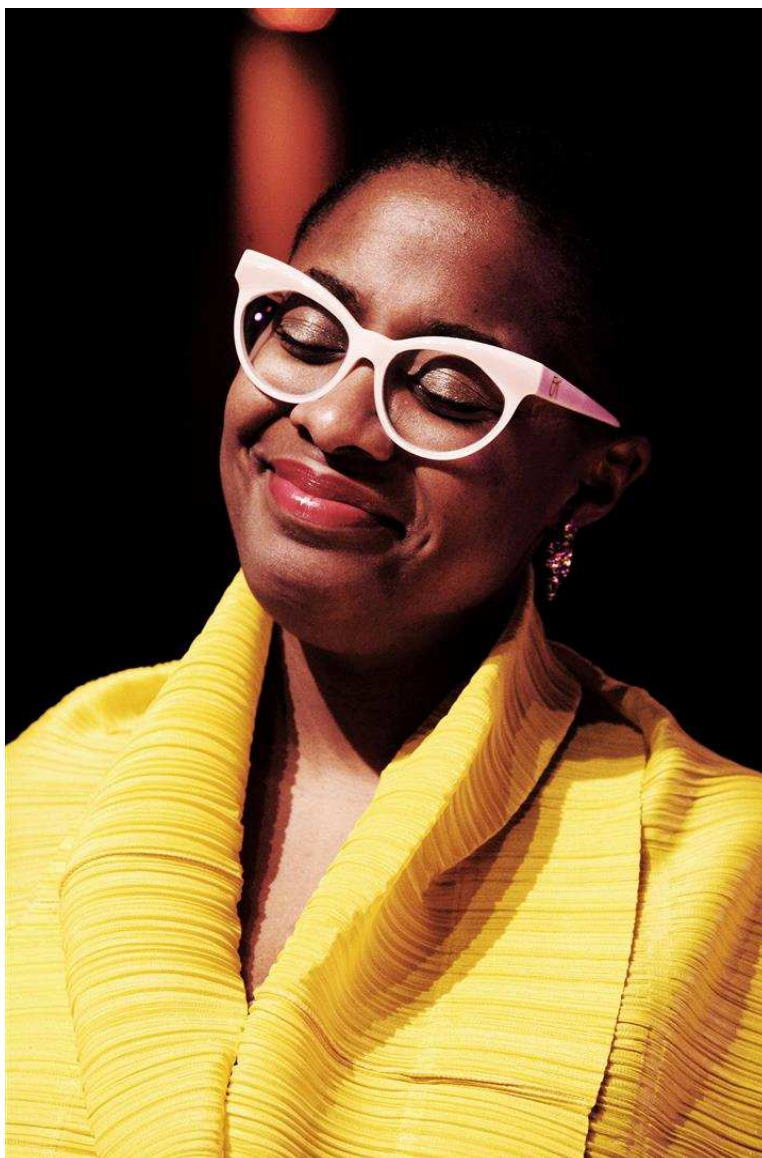
JAZZ OP DE PLANKEN

Ze is in staat om een song volledig te regisseren. Gelijktijdig neemt ze de vrijheid om zich vol overgave in muzikaal avontuur te storten. Ze vindt een perfecte balans tussen beheersing en spontaniteit, en schept ruimte voor het moment. Aan een (muziek)programma is een keten van artistieke beslissingen voorafgegaan. Op basis van ideeën start een nieuw project. Er wordt gezocht en er wordt onderzoek gedaan. Er worden afwegingen en keuzes gemaakt, en uiteindelijk wordt er een selectie gemaakt. Binnen het gekozen thema passen songs die elkaar aanvullen en versterken in timbre en contrast.

In de praktische voorbereiding groeit en rijpt het programma naar een gewenste vorm. Dat is een proces dat verder gaat op de Bühne. In de onderlinge interactie tussen de musici, en in het contact met het publiek. Daar ontstaat muzikale vrijheid.

Ook het Metropole Orkest (MO) en de Amerikaanse jazzfusionband Snarky Puppy werden bekroond in Los Angeles, waar chef-dirigent Jules Buckley en bandleider Michael League de Grammy Best Contemporary Instrumental Album 2016 ontvingen voor het album 'Sylva'. Bij de samenwerking met Cécile McLorin Salvant, was Vince Mendoza actief als honorair-dirigent. Al tijdens de repetitie in Hilversum wordt duidelijk dat er een bijzonder concert wordt voorbereid. Het MO heeft haar vrienden uitgenodigd in studio 1 van het Muziekcentrum van de Omroep, de vaste repetitieruimte van het orkest. Een zaal met een fantastische akoestiek. De samenklank van het orkest is fraai en genuanceerd. Het blijkt een uitdaging te zijn om via de zaalversterking een goede balans te vinden tussen zangeres en orkest.

Het concert is overweldigend. Het MO excelleert in de beste traditie van een bruisend showorkest vol elan en energie, met een prominente rol voor de strijkers. Meesterarrangeur Mendoza haalt alles van stal om de dynamiek van het orkest te combineren met de intimiteit van een solozangeres. Kleine intieme secties van het orkest worden in kleur, nuance en stijl afgewisseld of gecombineerd met de overweldigende kracht van het geheel. Als een kameleon voegt het orkest zich naar elke situatie. Het MO kan klinken zoals het wil en maakt live ...vervolg in de rechterkolom

Cécile McLorin Salvant 2 maart in Hilversum.
(Foto: Joke Schot)

een verpletterende indruk. Het gekozen repertoire en de vocale kleinkunst van McLorin Salvant scheppen afwisselend een theatrale of filmische atmosfeer.

Het concert in LantarenVenster is van een intieme schoonheid, gesteund door een sublieme zaalversterking. McLorin Salvant en haar begeleiders spelen voor het eerst samen in LV. Alleen in enkele blikken is enige aarzeling te bespeuren. De muziek klinkt verfijnd en lichtvoetig. Renee Rosnes orkestreert de piano en geeft alles, terwijl ze bescheiden en dienend blijft. Haar spel is rijk aan stilistische nuances. Bassist Rodney Whitaker kleurt, verbindt en zijn spel geeft souplesse.

De stem van Cécile wordt gedragen door deze vier handen, wanneer zij alle opzichten van de liefde bezingt. Met tijdloze interpretaties werpt Cécile nieuw licht op onbekend en ondergeëvalueerd materiaal uit (ver) vervlogen tijden, dat ze aanvult met eigen songs. Cécile McLorin Salvant heeft een stem die raakt tot diep in de ziel. Een zangeres om te koesteren.

Roland Huguenin

Bekijk hier een filmpje over het optreden met het MO:
https://www.youtube.com/watch?v=zx1IQyfi_S8

DR. LONNIE SMITH

Bezetting:

Dr. Lonnie Smith (org),
Jonathan Kreisberg (g),
Jonathan Blake (d).

Datum en plaats:

28 februari 2016
LP2, Rotterdam.

JAZZ OP DE PLANKEN

'Smith was een meester met groovende notenregens maar ook met een enkele toets wist hij te imponeren'

Voor aanvang van het concert van Dr. Lonnie Smith legde programmeur Frank Bolder uit waarom het concert in LP2 plaatsvond en niet, zoals gepland, in LantarenVenster. Er was namelijk een ernstige waterlekkage in LantarenVenster waardoor het pand zonder stroom zat. De overburen boden direct tijdelijke huisvesting aan een vijftal concerten. Een deel van de licht- en geluidsinstallatie was zelfs verhuisd. Er waren gordijnen opgehangen om een intieme sfeer te maken en de akoestiek van de betonnen hal te verbeteren. Bolder bood excuses aan voor het verminderde zicht op het podium, maar het geweldige concert deed totaal vergeten waar we waren. In tegenstelling tot zijn laatste cd op Blue Note waarop een keur aan muzikanten meespeelt, speelde de Doctor in een kleine bezetting met gitaar en drums. In dat soort ensembles is hij op zijn best. Vooraan op het podium stond zijn grommend instrument. Daaroverheen keek hij vriendelijk de zaal in en hij had zelfs oogcontact met individuele luisteraars. Smith was een meester met groovende notenregens maar ook met het aanraken van een enkele toets wist hij te imponeren. Er werd voornamelijk muziek van die laatste cd ('Evolution') gespeeld. De composities werden aan elkaar geknoopt zodat er pas na een uur applaus klonk.

...vervolg in de rechterkolom

Later werd "50 ways to leave your lover" volledig binnenstebuiten gekeerd en dat ook nog eens op topsnelheid. 'Pilgrimage' was een ballad, maar groove en funk lagen als onderlaag in elk stuk op de loer. De chemie tussen de organist en gitarist Jonathan Kreisberg was van hoog niveau. Hun samenwerking verliep heel vloeiend, met afwisselende rollen en spetterende soli. De ogen van drummer Jonathan Blake konden we lange tijd niet zien door de klep van zijn overmaatse pet. Pas na een intensieve solo schoof hij de pet naar achteren. Hij speelde op een laag en vlak drumstel met dunne sticks en hij had zijn monitorspeaker vlak naast zijn hoofd staan. Wat heeft die man onafgebroken zitten werken!

Als toegift speelde Dr. Lonnie Smith op zijn wandelstok. Dat elektronische percussie-instrument heet SlapStick en is tegenwoordig te koop vanaf \$ 250. Er kwamen voornamelijk lage ritmische basgeluiden uit. Een jongetje op de eerste rij mocht er ook even op tokkelen. Daarna kwam de band er nog even bij. Het concert had een uitgelaten sfeer en kon nog uren doorgaan.

Peter J. Korten

De toegift van Dr. Lonnie Smith in LP2:

<https://www.youtube.com/watch?v=Yu0Hyp0vKCE>

JAZZ OP DE PLANKEN

BEN VAN DEN DUNGEN**Bezetting:**

Ben van den Dungen (ss, ts),
Miguel Rodriguez (p),
Marius Beets (b),
Gijs Dijkhuizen (d).

Datum en plaats:

21 februari 2016,
Hothouse Redbad,
Leeuwarden.

Ben van den Dungen in opperbeste stemming.
(Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

Tenorsax met triobegeleiding en dan blowen. Dat is de jazz van Ben van den Dungen. Jazz, zoals velen zich jazz voorstellen. De saxofonist staat al meer dan dertig jaar op de planken en beheerst zijn tenor- en sopraansaxofoon dan ook volkomen. Van den Dungen heeft letterlijk alle actuele jazzrichtingen van de laatste zestig jaar uitgetoetst: hardbop, blues, de freejazz van John Coltrane, noem maar op. Bassist Marius Beets speelt ruimschoots zo lang als Van den Dungen. Hij laat zich door niets of niemand meer uit het lood slaan. Gijs Dijkhuizen, de drummer, levert zijn bijdragen aan het trio op zijn eigen ritmische wijze. Benjamin van de ploeg is de pianist. Miguel Rodriguez is in Nederland een rijzende ster. Van den Dungen heeft met hem een sterke pianist in huis, die zonder problemen kan schakelen tussen hardbop, de souljazz van Horace Silver en akkoordrijke begeleiding à la McCoy Tyner, destijds de vaste pianist van John Coltrane. Hij heeft daarmee zowel de populaire jaren-vijftig-jazz in zijn vingers als de progressieve begeleidingstechnieken die tien jaar later in zwang waren. Met de 'hardbop met een moderne twist', zoals Van den Dungen zijn muziek betitelde, kon hij dus uitstekend uit de voeten.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Thema's en improvisaties werden vol spanning, zelfverzekerd en verhalend gespeeld. Van den Dungen wist precies waar hij naar toe wilde en hoe. Nergens hoorde je een moment van twijfel in zijn geluid. Zijn lange zinnen waren zelfs voor de luisteraar bijna adembenemend. Als Rodriguez achter zijn achtentachtig toetsen soleerde, bracht hij het opgewonden tempo van zijn baas eerst even tot redelijke snelheid terug, om dan vanuit de blues met het thema aan de gang te gaan. Dat leverde ook bij hem zeer genietbare muzikale verhalen op. Van den Dungen trekt al een paar jaar met dit repertoire rond. Het is voor hem bekend terrein. Met andere woorden: voor hem is dit geen avontuur meer. Hij is niet op zoek naar nieuwe wegen. Hij speelt de muziek die hij naar eigen zeggen thuis graag opzet. Zo bezien krijgt zijn jazz kenmerken van popmuziek: populair en lekker door herhaling. Essentieel voor jazz is in mijn ogen het zoeken naar nieuwe wegen. Dat zoeken miste ik – achteraf - toch wel een beetje bij dit concert.

Hessel Fluitman

JAZZ OP DE PLANKEN

REMBRANDT FRERICHS EN DE JONGE HONDEN

Bezetting:

Rembrandt Frerichs (p),
Tomek van Leeuwen (b),
Mitchell Damen (d).

Datum en plaats:

21 februari 2016,
De Machinist,
Rotterdam.

De Machinist in Rotterdam organiseert op zondagmiddagen jazzconcerten waar je gratis van kunt genieten. Het concept is even eenvoudig als succesvol: er treden duo's of trio's op en die kosten minder dan een grotere groep. Door creatief ondernemerschap zijn de horecaprijzen tijdens de concerten zelfs niet verhoogd. Het resultaat was dat de zaal van het Grand Café vol zat met liefhebbers die zich graag lieten verrassen.

De Machinist in Rotterdam.
(Foto: website De Machinist)

Dit keer trad pianist Rembrandt Frerichs op. Niet met zijn vaste trio maar met 'twee Jonge Honden'. Dat waren conservatoriumstudenten Tomek van Leeuwen op bas en Mitchell Damen op drums.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Vlnr: Mitchell Damen, Tomek van Leeuwen en Rembrandt Frerichs. (Foto: Gerard Groenendijk)

Frerichs had een waslijst geprint met stukken die de bassist uit zijn hoofd kende. Dat was de eenvoudige basis. Zonder overleg vooraf maakte de pianist een willekeurige keus, zodat er eigenlijk geen setlist was. Het toegankelijke repertoire paste perfect bij de ambiance. Het betrof bijna uitsluitend standards. Onvervalste zondagmiddagswing waarmee je alleen maar vrienden maakt! Dit zorgde voor veel meeknikkende hoofden en meetikende voeten.

Frerichs gaf duidelijk de richting aan. Hij was tenslotte de ervaren musicus die deze 'jonge honden' een podium bood. De pianist opende vaak improviserend en kwam dan tot een thema. De eerste twee stukken leek de drummer niet uit zijn schulp te komen. Maar toen 'Driftin' van Herbie Hancock werd ingezet kwam hij in volle overtuiging los. Hij speelde harder en zelfverzekerder. Dat niveau bleef het gehele concert aanwezig. Tijdens een stille passage leek Damen met brushes te spelen maar het bleek de frituurpan in de open keuken. Rembrandt Frerichs draaide zich bij een drumsolo meestal helemaal om en keek geïnteresseerd naar de verrichtingen van de drummer. Bassist Tomek van Leeuwen genoot zichtbaar van het optreden. Hij keek lachend de zaal in terwijl zijn spel verdacht veel weg had van dat van Ray Brown. Gelukkig. En, o ja, voor de pauze zei Frerichs: "The more you drink, the better we sound!" En dat deden we dan maar.

Peter J. Kortzen

NEW YORK CALLING

FOTOSHOOT

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar. (<http://roseellismusic.com>)

Er gaat een koude rilling door mij heen als ik denk aan mijn eerste echte fotoshoot van een paar jaar geleden. Via via had ik een fotograaf gevonden en het leek hem een goed idee om op een maandagochtend om 8.00 uur in Soho af te spreken want dan is het licht goed. Ik stond die ochtend om 6.00 uur op om er nog het beste van te maken en stond om 8.00 uur in Soho te poseren tussen humeurige voetgangers op weg naar kantoor. Ik sta zelf amper voor 9.00 uur op en ik wist gewoon niet waar ik om 8.00 uur 's ochtend het fotomodel in mij vandaan moest halen. Ik had verdomd veel moeite om mezelf te ontspannen, mijn glimlach trilde op mijn lippen en ik was zo stijf als een lan-taarnpaal. Na een uur zwoegen zat het erop en de rest van de week wachtte ik vol hoop op het resultaat. Toen belde de fotograaf met slecht nieuws, zijn computer was gecrasht en we moesten de hele shoot nog een keer over doen. Of ik morgenochtend om 8.00 uur in de West-Village kon zijn. Hoe erg het ook was om alles nog eens over te moeten doen, ik denk dat die computercrash mijn redding is geweest. Het is een stuk rustiger in de West-Village dan in Soho op dat tijdstip en dat verklaart waarom de tweede shoot een klein beetje beter ging en iets minder ongemakkelijk was.

'We draaiden wat nummers van mijn nieuwe album en na een paar uur waren er 1.200 foto's geschoten waaruit ik kon kiezen'

Na deze ervaring wilde ik het dit keer beter doen, niet op straat maar in een studio zonder meekijkers en er moest iemand zijn die mijn haar en make-up zou doen. Dus ik vond een geweldige fotograaf met een studio in Brooklyn en een echte make-up artist die mij zou veranderen in de persoon die ik eigenlijk ben. De fotoshoot was twee weken geleden en nog steeds ben ik niet helemaal neergedaald van mijn glamoureuze voetstuk. Wat een ervaring! Vanaf het moment dat ik binnenkwam hoefde ik niets meer te doen. De visagist maakte mij perfect en de fotograaf vertelde mij precies wat ik moest doen: kijk hier, kijk daar, draai die kant op, doe je handen in je haar et cetera. Ondertussen draaiden we wat nummers van mijn album zodat hij een beeld kreeg bij de muziek en na een paar uur waren er 1.200 foto's geschoten waaruit ik kon kiezen.

Het feit dat ik na de fotoshoot gewoon weer terug moest naar mijn mini-appartementje viel me zwaar. Ik hoorde nu thuis in een penthouse in Manhattan en kon me niet voorstellen dat ik ooit weer zou kunnen aarden aan de andere kant van de brug in Queens.

Maar ja, zo snel als ik gewend was aan mijzelf als glamour queen, zo snel ook was ik weer die persoon die sommige ochtenden tegen zichzelf zegt: "als je nu geen make-up op doet, hoef je het er vanavond ook niet af te halen". Maar aanstekelijk is het wel, met een beetje moeite zou ik er altijd zo uit kunnen zien... Pfoe, wat een fotoshoot wel niet met je doet!

P.S: Linksboven ziet u mijn meest glamoureuze shot!

Bekijk Roos Plaatsman in de studio:
<https://vimeo.com/49549650>

UIT DE VERGETELHEID

JIMMY WOODS

Het mysterie van een verdwenen jazzvernieuwer

Rond de overgang van de jaren vijftig en zestig van de vorige eeuw onderging de jazz een grote verandering. Een kleine groep muzikanten wilde af van de stijl zoals die door Charlie Parker in beton was gegoten. Ornette Coleman en Eric Dolphy doorbraken de strakke bebop-schema's en ontwikkelden een nieuw idioom dat met alle tot dan toe vaststaande conventies brak. Dat naast Coleman en Dolphy nog een derde altsaxofonist aan de wieg stond van de jazz zoals we die nu kennen is nauwelijks bekend. Zijn naam is James Havel (Jimmy) Woods.

Jazzflitsmedewerker Tom Beetz schrijft een reeks portretten van jazzmusici die (vrijwel) onbekend zijn gebleven, maar die niettemin een interessante bijdrage aan de jazzgeschiedenis hebben geleverd. Hij belichtte reeds saxofonist Gil Mellé (JF 232), pianist John Williams (JF 235) en trompettist Dupree Bolton (JF 252).

Dat Jimmy Woods zo onbekend is gebleven, is niet verwonderlijk. Hij maakte in 1962 en '63 slechts twee platen voor Contemporary. Als sideman zijn we ook snel klaar. Op twee platen horen we hem soleren, naast een handjevol nummers op een paar andere platen. Jarenlang was het een mysterie waarom we van zo'n opvallende muzikant vanaf 1966 helemaal niets meer hoorden. Waar was Jimmy Woods gebleven?

Jimmy Woods werd op 29 oktober 1934 in St. Louis, Missouri geboren. Hij verhuisde in 1945 naar Seattle, studeerde op de basisschool piano en stapte op de middelbare school over op klarinet en tenorsaxofoon. Op vijftienjarige leeftijd speelde hij bij Bumps Blackwells band. Blackwell had een uitstekende neus voor talent en tegelijk met hem was de één jaar oudere Quincy Jones erbij, die de arrangementen schreef. In 1951 speelde hij in de rhythm 'n' blues band van Homer Carter alvorens in 1952 tot de US Air Force Band toe te treden. Hij bleef er vier jaar. Vanaf 1956 terug in Los Angeles wordt er over hem bericht, maar even zo vaak is hij tijdenlang onvindbaar. In 1958 gaat hij les nemen aan het [...vervolg in de rechterkolom](#)

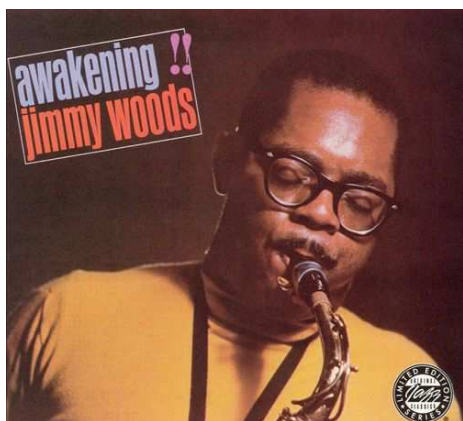

Jimmy Woods als lid van de Midnight Starlight. (Persfoto)

Los Angeles City College, gratis voor hen die zich een universiteit niet kunnen veroorloven, maar het niveau is hoog. In zijn klas zitten mensen die later belangrijk worden in de Los Angeles Philharmonic en Horace Tapscott, Les McCann en een flink aantal onbekend gebleven latere studiomusici zitten er ook. Woods besluit om een studie muziek op te pakken aan de California State University en als hij die heeft afgerond doet hij aan dezelfde universiteit ook nog zijn bachelors sociologie. Zijn studie wordt tijdelijk onderbroken door een tournee met de band van Roy Milton. Tussendoor speelt hij met de bands van Lowell Fulson, Jimmy Witherspoon, Big Maybelle, Johnny Otis en Jimmy Beasley. Het werk wordt echter steeds minder en als in 1958 zijn tenor wordt gestolen stopt hij er helemaal mee en maakt zijn studie af. Als hij een alt kan kopen bij een pandjesbaas ontdekt hij dat deze hem goed ligt. De R&B bandjes blijken een uitstekende leerschool als hij eind 1961 toetreedt tot de Underground Music Ensemble Association (UGMA), opgericht door pianist Horace Tapscott en trombonist Lester Robertson, later herdoopt tot Pan Afrikan Peoples Arkestra. Het doel van het Arkestra was om de Afro-Amerikaanse muziek binnen de gemeenschap te behouden, te ontwikkelen en uit te voeren. Commerciële opnamen van het Arkestra zijn er niet, wel vier nummers die opgenomen zijn in Marty's on the Hill en die zijn te beluisteren bij de jazzcollectie in de bibliotheek van de Universiteit van California, Los Angeles. Robertson was een goede vriend van Eric Dolphy en Woods werkte in Bullock's warenhuis samen met Ornette Coleman zodat aannemelijk is dat deze drie jazzvernieuwers elkaar beïnvloedden. Toch bleef Woods een buitenstaander die zo onregelmatig te horen was dat ook musici hem nauwelijks kenden. Dat leidde in Larry Hearn's Club ooit tot

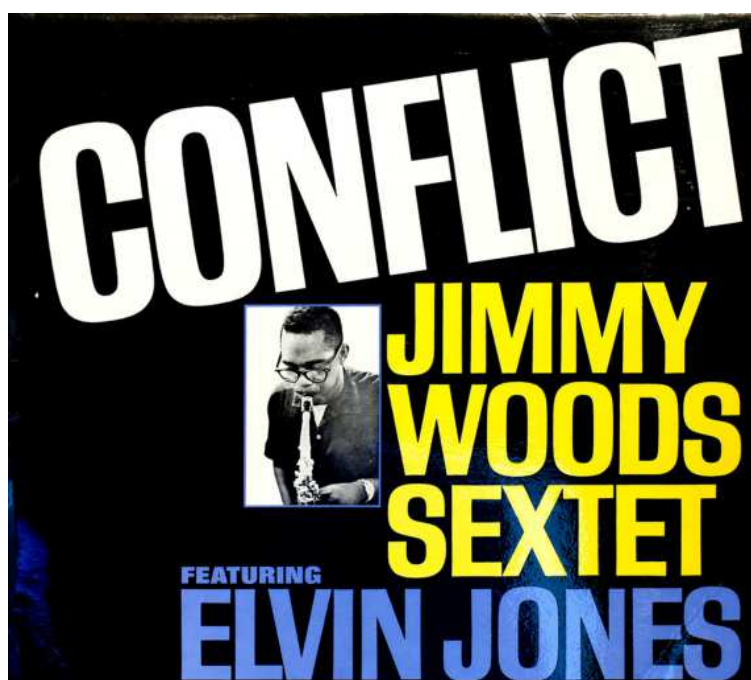
VERVOLG JIMMY WOODS

een incident dat drummer Donald Dean zich nog levendig herinnert. Zondags werd er gestreden om wie het snelst kon spelen en tussen de vele junks, muzikanten die stoned op het podium stonden en halve zwervers viel Woods nogal op met zijn nette blauwe pak en zonnebril. Toen hij het podium betrad was het doel van de anderen hem zo snel mogelijk weg te krijgen. 'Cherokee' werd in razend tempo ingezet en er werd hem verstaan gegeven de brug te spelen. Toen hij niet van de brug werd geblazen maar in de woorden van Dean de brug 'had opgegeten' ging zijn naam als een lopend vuurtje door de muziekgeledingen van Los Angeles. Binnen de kortste keren vraagt saxofonist Teddy Edwards hem om mee te doen aan zijn nieuwe project 'Back to Avalon' dat in december 1960 met een octet van jonge nog onbekende musici onder wie ook Lester Robertson wordt opgenomen. Edwards eist zelf de meeste soloruimte op maar Robertson en Woods krijgen ook een paar solo's te spelen.

De plaat wordt echter niet uitgebracht, een onbegrijpelijke beslissing zoals 35 jaar later blijkt als deze uiteindelijk boven water komt. Op 'Avalon' horen we Woods in een korte solo met een enorme zelfverzekerdheid geïnspireerd door Dolphy veel moderner spelen dan de anderen. Op 'Sweet Georgia brown' en 'A southern moon and sky' krijgt hij meer ruimte en speelt hij iets traditioneler maar het valt op dat hij de anderen in harmonisch opzicht ver vooruit is, en ook dat zijn spel doordesemd is met een diep bluesgevoel. Zes maanden later staat hij opnieuw in de studio voor het album 'Looking Good', als sideman met de briljante trompettist Joe Gordon, die hem kent uit het orkest van Tapscott

[...vervolg in de rechterkolom](#)

(die in zijn autobiografie schrijft dat 'Woods an inspiration is to all the modern players around'). Op de hoes wordt Woods nadrukkelijk genoemd als speciale gast. Zat hij in het octet met Edwards nog strak gebonden aan de arrangementen, hier kan hij helemaal vrijuit gaan en is hij nog avontuurlijker. Woods breekt als enige van de groep met de bebop. Het is opvallend dat hij hierin minder ver gaat dan Dolphy en Coleman en met de oren van toen dus minder modern was. Met de oren van nu is hij echter moderner. Waar Coleman en Dolphy representanten zijn geworden van nauwelijks meer gespeelde free jazz, zou de muziek van Woods ook nu nog gemaakt kunnen zijn als een perfecte samenvloeiing van free jazz en hardbop. De albums van Edwards en Gordon waren gemaakt voor Contemporary en Woods had hiermee de aandacht getrokken van producer Lester Koenig. Die zocht een vervanger voor Ornette Coleman, die net bij Atlantic had getekend. Koenig liet hem eigen albums maken. Het eerste was 'Awakening!!' dat deels in september 1961 met de bezetting van Joe Gordon werd opgenomen en in februari 1962 werd afgerond zonder trompettist. Voor de zekerheid houdt hij ook zijn baantje aan als nachtwaker bij een jeugdinrichting. 'Awakening' en Roma (opgedragen aan zijn vrouw Romanita) zijn zoals de meeste nummers eigen composities, grillig en complex, terwijl andere composities (zoals 'Circus' en 'Little Jim'), genoemd naar zijn pasgeboren zoon) weer wat traditioneler zijn. Woods soleert vrij over het akkoordenschema, hoe complexer de compositie hoe vrijer zijn spel. Dolphy en soms Cannonball Adderley lijken zijn grootste invloeden, maar opvallender is zijn eigen unieke geluid en zijn stijl die de vrijheid, die Ornette Coleman de jazz heeft gegeven, verbindt met de hardbop uit die tijd. 'Awakening!!' is een opvallend debuut, bijna een meesterwerk, alleen overtroffen door zijn tweede Contemporary-plaat 'Conflict', die in maart 1963 wordt opgenomen. In de hoestekst legt hij de titel uit, die verwijst naar de raciale problemen die hij ondervindt; "I have had tensions and anxieties. (...) I experience and I'm aware of this as is every Negro", maar het betreft ook zijn angst dat er oorlog komt. In die tijd was de civil rights movement op zijn hoogtepunt. Nog opmerkelijker is dat zijn conflict ook iets anders betreft: "I have an ambivalent

VERVOLG JIMMY WOODS

attitude towards playing." De positieve kritieken op 'Awakening!!' geven hem moed om door te gaan, maar de verantwoordelijkheid als echtgenoot en vader drukken zwaar op hem. De titels van de nummers spreken boekdelen ('Coming home', 'Apart together', 'Look to your heart'). Elvin Jones, de meest progressieve drummer van die tijd, is de bijzondere gast. Het contrast met de traditionele tenorsaxofonist Harold Land en trompettist Carmell Jones maakt hem nog opmerkelijker. 'Conflict' trekt meer dan 'Awakening!!' de aandacht en levert hem in 1964 de Down Beat Critic's Poll titel 'Artist deserving wider recognition' op, en in 1965 de nominaties beste alt-saxofonist en nieuwe ster in Melody Maker Critics' Poll. Eigenlijk zijn de composities op 'Conflict' minder grensverleggend dan 'Awakening!!' maar Woods zelf verlegt royaal de grenzen van de hardbop. De plaat krijgt ook veel aandacht vanwege pianist Andrew Hill. Voor de nog onbekende Hill was dit niet zijn eerste plaat, maar wel de eerste waarop hij ontdekt werd. Je zou denken dat Woods nu echt op doorbreken stond, maar dit gebeurde niet. Korte tijd zat hij in de bigband van Gerald Wilson met wie hij in drie nummers van 'The Golden Sword' is te horen, en gaat dan in januari 1964 voor ruim een jaar naar de groep van Chico Hamilton waar hij weer tenorsaxofoon speelt. Met Hamilton neemt hij voor Impulse slechts één nummer op ('Chic chic Chico') waarop hij niet wordt genoemd vanwege contractuele redenen. Jaren later wordt filmmuziek van Chico Hamilton uit 1965 op het Engelse label Harkit uitgebracht waar Woods vijf tracks filmmuziek van Roman Polanski's 'Repulsion' speelt (slechts twee daarvan zijn in de film te horen). Dit zijn obscure opnamen waar het fluitspel goed is (zoals in 'Sophisticated thrilling') maar niet bijzonder. Op andere nummers wordt tenor gespeeld, veel interessanter en duidelijk beïnvloed door John Coltrane, zeer bluesy maar niet zo grensverleggend als zijn eerdere altspel. Hij gaat in dat jaar ook nog met Hamilton vier maanden op tournee naar Engeland en treedt daar met zangeres Lena Horne op voor koningin Elizabeth. Daarna verdwijnt hij plotseling en begint het mysterie. Heel spaarzaam verschijnen berichten van mensen die zich afvragen waar

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Jimmy Woods, eerste rij derde van rechts, in het orkest van Gerald Wilson (staande). (Foto: Woody Woodward)

hij is gebleven en er wordt beweerd dat hij in Edinburgh, Schotland is gezien. Dat blijkt niet waar te zijn. Er wordt ook beweerd dat hij naar Alaska is verhuisd. Dat klopt wel. Dankzij combineren, associëren en Google vind ik de Anchorage Daily News van september 1999 waarin staat dat hij met de Oekraïense pianist en fluitist Vladimir Zinkovsky het project 'East meets West' heeft gedaan in Sullivan's Steakhouse, Anchorage. Op de website van Zinkovsky vind ik een foto met een tenorsaxofonist die onmiskenbaar Jimmy Woods is. Als ik met Zinkovsky contact opneem vertelt hij dat hij in de jaren negentig veel met Jimmy speelde, zowel in Sullivan's als in Roscoe's Skyline Restaurant. Daarna wordt het gemakkelijker. De publiek toegankelijke white pages geven wat telefoonnummers en zo veel mensen met de naam James Woods wonen er niet in Anchorage. Als ik bel krijg ik Romanita Woods aan de telefoon. Zij vertelt me dat Jimmy in 2012 een beroerte heeft gekregen, niet meer kan praten, verlamd is en het contact met de wereld heeft verloren. Ze vertelt me ook wat er na 1966 is gebeurd. Na de geboorte van zijn dochter Najila heeft Jimmy gekozen voor zijn gezin, zoals hij min of meer al aankondigde op de hoes van 'Conflict'. Hij heeft een goede baan gekregen als Contract Management Supervisor voor groot Los Angeles en is in 1991 gepensioneerd. Spelen doet hij dan niet meer professioneel. Na zijn pensionering gaat hij in 1992 naar Anchorage waar zijn moeder Jessie Woods (in 2011 op 99-jarige leeftijd overleden) een makelaardij heeft. Hij neemt die zaak (Real Property Service) over en speelt voor zijn plezier met de Midnight Starlight ('available for your next corporate event, wedding celebration, dinner party, or other special events') en hij speelt in de Seventh-day Adventists Church, zijn kerk.

Jimmy Woods heeft de grote belofte voor de jazz niet waar gemaakt en gekozen voor zijn gezin. Hij is nu 81 jaar oud, ziek en niet meer in staat te communiceren. Volgens Romanita, die al bijna zestig jaar aan zijn zijde staat, geniet hij alleen nog van de tv. Als er goede muziek is te zien glimlacht hij soms. Vijftig jaar staat hij buiten de jazz, maar hunkeren naar erkenning is hij blijven doen. "Als hij het begrijpt zal dit stuk hem goed doen", zegt Romanita tegen mij, "stuur het op, dan zal ik het hem voorlezen."

Tom Beetz

(Met dank aan Romanita Woods en Vladimir Zinkovsky)

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 6 maart 2016

- 1 Avishai Cohen**
Into The Silence (ECM)
- 2 Peter Evans**
Amok Amor (Boomslang)
- 3 Snarky Puppy**
Family Diner Vol.2
(Ground Up/Impulse)
- 4 Bill Frisell**
When You Wish Upon A Star (Okeh)
- 5 Gogo Penguin**
Man Made Object (Blue Note)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Bill Laurance**
Aftersun (Ground Up/Universal)
Alweer het derde album van de 'founding father', toetsenist van Snarky Puppy. Zie ook de recensie op pag. 6.

- 2 Logan Richardson**
Shift (Blue Note)
Het Blue Note-debuut van saxofonist Richardson met niemand minder dan Pat Metheny op gitaar (alle tracks!!). Zeer moderne jazz voor de liefhebber met de sterke maag! Metheny is luid en duidelijk aanwezig. Smullen...

- 3 Thad Jones/Mel Lewis Orchestra**
All My Yesterdays (Resonance)

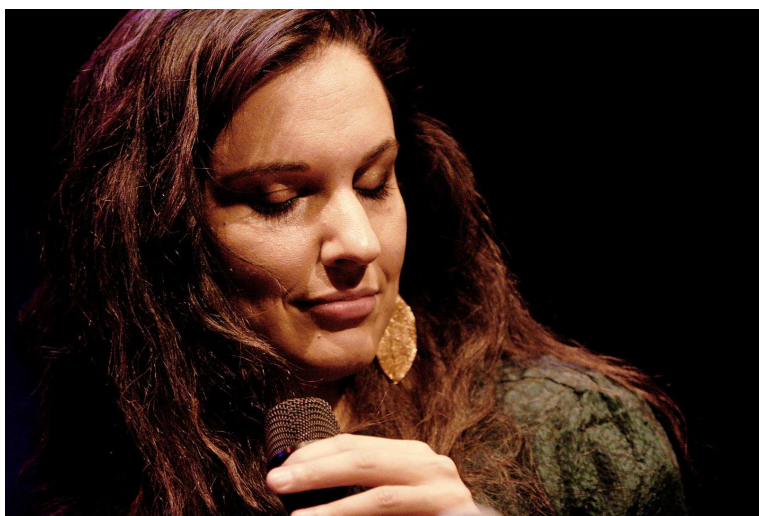
De geboorte van een superband! De eerste optredens van dit magistrale orkest in the Village Vanguard in NYC. Met een boekwerk waar we u tegen horen te zeggen. Fenomenaal vorm- en uitgegeven.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

Jazzcenter nu ook op Facebook
www.facebook.com/jazzcenterdenhaag

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 8 maart 2016

Simin Tander – gefotografeerd vorig jaar oktober in De Doelen, Rotterdam – staat genoteerd in de Europe Jazz Media Chart. (Foto: Joke Schot)

Cim Meyer, Jazz Special (Denmark):

ALEX SIPIAGIN
New Path 2 (Butman Music)

Lars Mossefinn, Dag & Tid (Norway):

SKADEDYR
Culturen (Hubro)

Luca Vitali, Giornale della Musica (Italy):

JON BALKE
Warp (ECM Records)

Axel Stinshoff, Jazz thing (Germany):

AVISHAI COHEN
Into The Silence (ECM)

Madli-Liis Parts, Muusika (Estonia):

MICHEL BENITA & ETHICS
River Silver (ECM)

Paweł Brodowski, Jazz Forum (Poland):

JOACHIM KÜHN NEW TRIO
Beauty & Truth (ACT)

Jon Newey, Jazzwise (UK):

PHRONESIS
Parallax (Edition Records)

Anna Filipieva, Jazz.Ru (Russia):

SOFIA RUBINA
In the Land of OO-BLA-DEE (Dreams of Tomorrow)

Jan Granlie, Salt Peanuts (Norway):

ALEXANDER VON SCHLIPPENBACH
Jazz Now! (Intuition)

Christine Stephan, Jazzthetik (Germany):

TORD GUSTAVSEN / SIMIN TANDER / JARLE VESPESTAD
What Was Said (ECM)

Henning Bolte, Jazzism (Netherlands):

LINUS + ØKLAND/VAN HERTUM
Felt Like Old Folk (Smeraldina Rima)

Magnus Nygren, Orkester Journalen (Sweden):

FIRE!
She Sleeps, She Sleeps (Rune Grammofon)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door het Europe Jazz Network, een samenwerkingsverband van jazzfestivals, -clubs en -promoters.

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

FATS WALLER

Het gaat deze keer niet over een bepaalde plaat, maar over een bepaalde muzikant: Fats Waller. De pianist die van 1922 tot in 1943 zoveel opnam dat met zijn complete werk 29 cd's zijn te vullen. Het Engelse label JSP deed dat in zes eenheden voor een budgetprijs. Daarnaast heb je de wereld aan verzamelcd's. De goedkopere bevatten vaak ook zijn leukste en meest toegankelijke stukken. Vaak stukken waarin hij ongebreideld commentaar geeft op zijn spel. Maar vergis je niet; zijn reacties, opmerkingen, aanmoedigingen en andere uitlatingen passen perfect in de solo die hij op dat moment speelt. Met zijn uitgebraakte onzin wist hij de luisteraars te amuseren. Dat was zijn sterke kant. De muziek van Fats Waller straalt voortdurend een onmetelijk plezier uit, of hij nou op een kerk- of bioscooporgel speelt, solo, of met zijn 'rhythm'. In de jaren dertig, de tijd van de depressie, was het voor de luisteraars een verademing om even weg van de sores te zijn. En passant maakte hij zichzelf onsterfelijk. Dat is een onverwachte 'bijvangst', zullen we maar zeggen.

Waller leerde het vak van stride-pianisten als James P. Johnson en Willie The Lion Smith en natuurlijk tijdens ontelbare zogeheten 'houerent parties', gelegenheden waarbij een feest werd gegeven om geld in te zamelen voor de huur van een huis of appartement. Op zijn beurt was hij weer een bron van inspiratie voor andere pianisten. Art Tatum bijvoorbeeld gaf ronduit toe dat Waller voor hem zeer belangrijk was. Overigens had Waller zeer veel bewondering voor hem. Toen Tatum eens bij een optreden van Waller aanwezig was, kondigde die hem bij binnenkomen trots aan met de opmerking: "I Just play piano, but God is in the house tonight."

Waller nam songs op als dat maar mogelijk was, at en dronk onmatig en toerde maar door. Het was dan ook niet raar, dat zijn lichaam er in december 1943 de brui aan gaf: onderweg met de trein van Californië naar New York stierf hij in Kansas City aan longontsteking, terwijl buiten een sneeuwstorm raasde. Hij werd negenendertig jaar. Wat ons rest is de legende en zijn muzikale nalatenschap. Geniet ervan.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

FESTIVALS MAART, APRIL

Toine Thys speelt in Kuurne. (Foto: François de Ribaucourt)

BIGBAND FESTIVAL GOOR

Stadshart, Goor

28 maart 2016

(<http://www.bigbandfestivalgoor.nl/>)

Met: zes bigbands op het 'Jupilerplein' en drie jeugdbigbands in de Reggehof. Bij elke horecagelegenheid in het centrum is dixieland, blues- en aanverwante muziek te horen.

JAZZ KUURNE

Kubox, Kuurne

16 april 2016

(<http://www.jazzkuurne.be>)

Met: Salade de Fruit, Toine Thys Trio, Nordmann en tussendoor The Born To Jazz Movement Dee Jays.

VARIA

Inschrijving Dutch Jazz Competition 2016 gestart

Talentede Nederlandse jazzgroepen (met een gemiddelde leeftijd onder dertig jaar) kunnen zich via de website aanmelden voor de elfde editie van de tweejaarlijkse Dutch Jazz Competition. De finale van dit landelijke concours vindt plaats op 10 juni in het Bimhuis in Amsterdam, voorafgegaan door halve finales op 3 juni in Paradox Tilburg en 5 juni Vredenburg Club Nine in Utrecht. Aanmelden is tot 1 april mogelijk. De ingezonden muziek wordt 'blindfolded' beoordeeld door een vakjury van onder meer programmeurs en critici. Acht groepen worden geselecteerd voor de halve finales. Een andere vakjury selecteert daar vervolgens vier finalisten uit. Een derde vakjury bepaalt wie de winnaar van de Dutch Jazz Competition 2016 wordt. De winnaar van de competitie krijgt een geldprijs, programmaspots in festivals en mag deelnemen aan de voorronden van de Euroradio Jazz Competition. Nieuw dit jaar is de invoering van de Publieksprijs. (www.dutchjazzcompetition.nl)

101 Meesterwerken die u nog niet heeft gehoord (deel 1)

In het februarinummer publiceerde de redactie van het Franse blad Jazzmagazine een lijst van '101 Meesterwerken die u nog niet gehoord heeft'. Albums uit alle tijdperken van de jazz. In Jazzflits presenteren we in tien afleveringen de titels uit deze lijst:

John Abercrombie

Timeless (ECM)

David Binney

South (ACT)

Bill Carothers

Ghost Ships (Sketch)

Tadd Dameron

Fontainebleau (Prestige)

Booker Ervin

The Freedom Book (Prestige)

Don Grolnick

Hearts And Numbers

feat. Michael Brecker (Hip Pocket)

Joe Henderson

Power To The People (Milestone)

Joachim Kühn

Solos (Futura)

Jimmy Owens Kenny Barron Quintet

You Had Better Listen (Atlantic)

George Russell

Ezz-Thetics (Riverside)

Kenny Wheeler

Angel Song (ECM)

De 10 beste jazzclubs van Europa

Hot Clube de Portugal, Lissabon

Harris Piano Jazz Bar, Kraków

Donau Jazzclub, Berlijn

Jazzhus Montmartre, Kopenhagen

The Verdict, Brighton

Porgy and Bess, Wenen

Reduta, Praag

Sunset Sunside, Parijs

The Loft Jazzclub, Keulen

Cafe Central jazz club, Madrid

Bron: The Guardian 2 februari 2016

Fay Claassen live op WDR3

De WDR Big Band verzorgde dit jaar in Duitsland een reeks concerten onder de noemer 'Dutch Songbook'. Daarin speelde het orkest samen met zangeres Fay Claassen, pianist Cor Bakker, gitarist Peter Tiehuis en bassist Theo de Jong een selectie Nederlandstalige liedjes. Uiteenlopend werk dat voor een deel ook in het Nederlands gezongen werd. Onder anderen Henk Meutgeert, Rob Horsting, Thorsten Maass, Michael Abene en Joan Reinders maakten de arrangementen. Het concert in Düsseldorf van 25 februari jl. werd uitgezonden door radiozender WDR 3 en is via 'uitzending gemist' nog te horen: <http://bit.ly/21Yzgix>

In de pijlpijn bij het Nederlands Jazz Archief

Dit voorjaar verschijnt het tweede deel uit de cd-serie 'Treasures Of Dutch Jazz' van het Nederlands Jazz Archief. Op de cd een live-ontmoeting tussen tenorist Ben Webster en altist Piet Noordijk. In de reeks 'Jazz At The Concertgebouw' wordt dit najaar een cd met live-opnamen van Ella Fitzgerald uit mei 1957 en februari 1960 uitgebracht.

CHRISTIAN MENDOZA

JAZZ IN BEELD

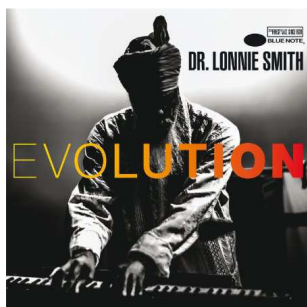

Op 26 februari speelde pianist Christian Mendoza als lid van het Christophe Devisscher Quartet in Cultureel Centrum De Kimpel in Bilzen. Naast de pianist en bassist Devisscher stonden ook tenorist Frank Deruytter en drummer Dré Pallemmaerts op het podium. (Foto: Jean Schoubs)

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 7 maart 2015

- 1 **Dr. Lonnie Smith**
Evolution (Blue Note)
- 2 **Jeremy Pelt**
#JIVECULTURE (HighNote)
- 3 **Renee Rosnes**
Written In The Rocks
(Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Mike del Ferro, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortjen, Lex Lammen,

• Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman en Jorre Reynders. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot, Jean Schoubs, Willem Schwertmann. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

JAZZ BULLETIN

Jazz Bulletin 98 is uit. Met onder meer een interview met trompettist Gidon Nunes Vaz, een portret van altsaxofonist Tony Vos, een voorpublicatie uit het boek van Nathalie Lans over saxofonist Hans Dulfer, de memoires van Jan Huydts met betrekking tot zijn tijd als muziekopleider en verzamelaar Ed Beuker over zijn liefde voor saxofonist Eric Dolphy. Jazz Bulletin behandelt vier keer per jaar actuele en historische facetten van de jazz in Nederland. Van 1920 tot nu, in de vorm van nieuws, interviews, portretten, historische reconstructies, achtergrondverhalen, columns en boekbesprekingen.

Info: <http://www.jazzarchieff.nl/jazzbulletin/>

CÉCILE MCLORIN SALVANT

JAZZ IN BEELD

Op 2 maart gaf Cécile McLorin Salvant met het Metropole Orkest onder leiding van Vince Mendoza een concert in Hilversum (zie ook pag. 13). Joke Schot maakte deze foto van haar.

JAZZFLITS 255
staat **29 MAART 2016**
op <http://www.jazzflits.nl>